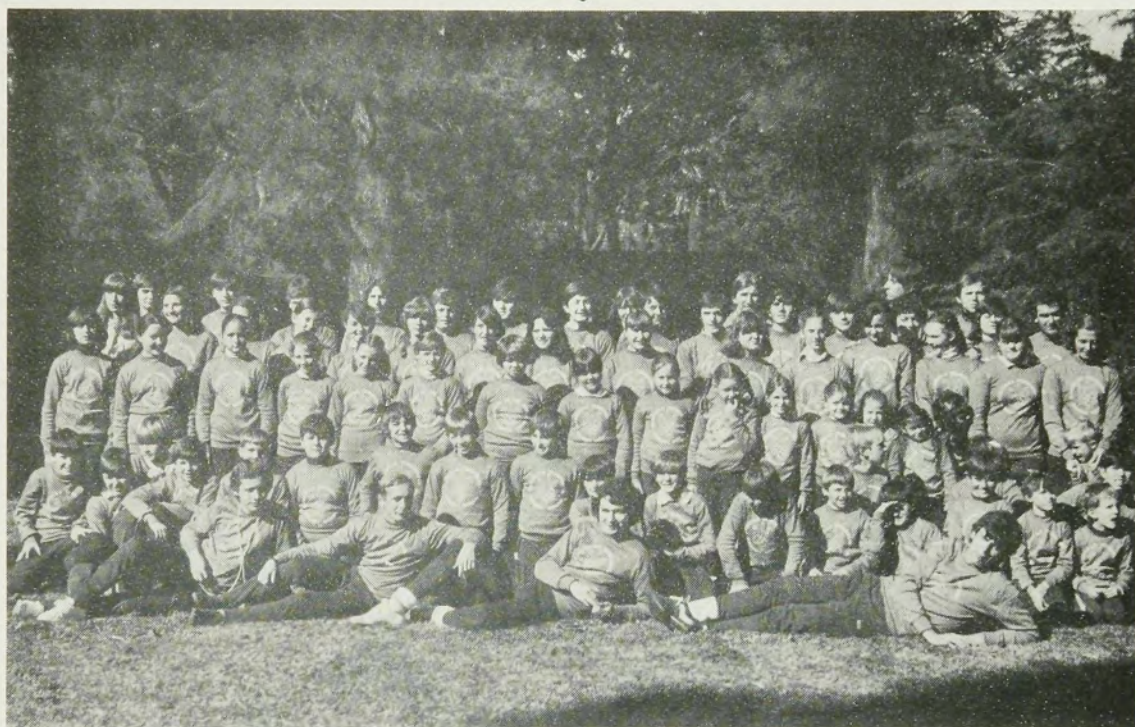

ЮНАК

листопад ♦ november
грудень ♦ december

1980

ПРИГАДКА ЩОДО ПЕРЕДПЛАТ ПЛАСТОВИХ ЖУРНАЛІВ

ПРИГАДУЄМО УСІМ НАШИМ ПЕРЕДПЛАТНИКАМ, що згідно з постановою, прийнятою на VII-их і потвердженою на VIII-их ЗБОРАХ КУПО, поодинокі КПСтаршини відповідають за кожнорічне переслання точних адрес і за збирання передплат за пластові журнали від свого членства.

Усі члени пластових станиць зобов'язані вплатити передплати у своїх станицях до кінця лютого кожного року. Станичні референти пластових журналів пересилають зібрані в плати на початку березня до своєї КПСтаршини, а КПСтаршини до 15 березня зобов'язані вплатити загальну суму, відповідно до числа передплатників, яких вони подали на пересланих списках.

Цю нову систему збирання передплат впроваджено з думкою, щоб КПСтаршини мали евіденцію передплатників зі свого терену, а теж, щоб зменшити адміністративні кошти й виелімінувати хронічних довжників.

ПОДБАЙМО УСІ ПРО СВОЄЧАСНЕ ВИКОНАННЯ ЦІЄЇ ПОСТАНОВИ, БО ДО ЦЬОГО ЗОБОВ'ЯЗАЛИСЬ У НАШОМУ ІМЕНІ УПОВНОВАЖЕНІ НАМИ ДЕЛЕГАТИ НА ЗБОРАХ КУПО.

Пластуни-самітники повинні пересилати належності за журнали до КПС, а нечлени Пласту вплачують передплати прямо до адміністрації.

Згідно з вищезгаданою постановою адміністрація має доручення **здернати висилку журналів** ТИМ, ЩО В НАЗНАЧЕНОМУ РЕЧЕНЦІ НЕ ВПЛАТЯТЬ ПЕРЕДПЛАТ.

ПРОСИМО УСІХ ДОКЛАСТИ СТАРАНЬ, ЩОБ ТОЧНИМ ВПЛАЧЕННЯМ ПЕРЕДПЛАТ І ДАТКАМИ НА ВИДАВНИЧИЙ ФОНД СКРИПИТИ ФІНАНСОВУ БАЗУ ПЛАСТОВОГО ВИДАВНИЦТВА.

АДМІНІСТРАЦІЯ ПЛАСТОВОГО ВИДАВНИЦТВА

УВАГА! УВАГА!

Усіх тих, що надсилають до "Юнака", "Готуйсь" і "Пл. Шлях" будьякі інформації та світлини чи дописи, дуже просимо подати повне ім'я та прізвище особи, що до неї стосується дана інформація, курінну приналежність, місце замешкання, дату, коли дана подія заіснувала тощо. Світлини просимо завжди підписати на звороті чи іншим способом зазначити до кого і чого вона відноситься.

Посилаючи світлини для поміщення, вибирайте чорно-білі та ті з кольорових, які мають чіткі контрасти.
Редакція

З огляду на те, що на 6½ тисяч членства (за звітом VIII Зборів КУПО) Крайові Пластові Старшини зголосили тільки около 3 тисячі передплатників, і тому забюджегованих на 1980 р. приходів Пластового Видавництва не одержано. Отже, згідно з рішенням, схваленим на сходинах ГПБ, 19 жовтня 1980 р., видаємо подвійне число "Юнака" за листопад і грудень, щоб тим зменшити видатки Пластового Видавництва.

Адміністрація Пластового Видавництва

ПЛАСТОВА КРЕДИТИВКА в Торонті

на корисних умовах

- дає **ПОЗИКИ** та
- **приймає ОЩАДНОСТІ.**
- Пластова Кредитівка міститься у Пластовому Домі в Торонті.
- **Урядові години:**
вівторок і четвер 7-9 вечора,
субота 2-4 по пол.

Plast (Toronto) Credit Union Ltd.,
2199 Bloor St. West, Toronto 21, Ont.
Phone: 769-9998

**Пластуни і Пластунки в Торонті!
СКЛАДАЙТЕ
СВОЇ ОЩАДНОСТІ
у Пластовій Кредитівці!**

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА "ЮНАКА" ВІД 1 СІЧНЯ 1981 р.:

**КАНАДА — \$15.00, УСІ ІНШІ КРАЇНИ —
15.00 американських доларів.**

Ціна одного прим. — \$1.50.

YUNAK — a Ukrainian Monthly Magazine, published by PLAST, Ukrainian Youth Ass'n, 2150 Bloor St. West, Toronto, Ont. M6S 4V7, Canada Tel.: (416) 769-7855

АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ YUNAK MAGAZINE 2150 Bloor St. West, Toronto, Ont. M6S.4V7, Canada

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Avenue, Babylon, N. Y. 11702, U.S.A.

SECOND CLASS REGISTRATION NUMBER 2185

"Юнак" — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця крім липня і серпня.
Видає Головна Пластова Булава.

ЗМІСТ:

2 Гутірна з Юними Друзями:
В Україні руйнують церкви	Поруга Гребля
3 Церква (поезія)
Україні	І. Калинець
4 Полковник Дмитро Вітовський	В. Бойченко
5 "Отчизні обіти складаю..."	**
6 Скрипка	Л. Ю.
7 Лицар на білому коні	Ю. Ярмиш
9 Перша стійка	Є. Чайна
10 Чи залишусь вірний пластовим ідеям?	І. Савицька
11 "Лис Микита" кінчає тридцять років	І. Маруш
13 Прогулянка в Карпати	О. К.
14-16 Урядові оголошення	Г. М.
17 Інша господар	Ю. Гундич
18 Вивчаємо колядки	**
19 Першун — пл. учасник Тиміш Ганкевич	О. Кузьмович
20 Цигани	Л. Ю.
21 Зустріч	Є. Чайна
22 До нас пишуть...	
23 Пізнаймо наші народні музичні інструменти	**
24 Пластуннам на вушко	**
25 Робимо прикраси на ялинку	Подруга Оля
26 Новий збірник пісень	**
27-31 Хроніка	*
32 Список датів на пресфонд	

● Ілюстратори цього числа: Мирон Левицький, ст.
пл. Маруся Максимович, Богдан Певний.

● На обкладинці: Учасники Олімпіади Української
Вільної Молоді в Аргентині. Фото: Н. Собенко.

Редагує колегія
Головний редактор:
пл. сен. Ольга Кузьмович

Члени редакційної колегії:
ст. пл. Роман Ващук
пл. юн. Андрій Винницький
пл. сен. Тоня Горохович
ст. пл. Олесь Кузишин
ст. пл. гетьман. сноб Всеволод Онишневич
пл. сен. Олександра Юзенів
пл. сен. Дора Горбачевська
пл. сен. Юрій Данилів

● Усі редакційні матеріали слід слати
на адресу головного редактора.

● Редакція застерігає право виправляти
мову, як теж скорочувати й виправляти
одержані матеріали згідно з пластовою
термінологією, пластовими виховними
напрямими та вимогами
юнацького віку читачів.

ЮНАК

Ч. 11-12 (204-5) РІК XVII

ЛИСТОПАД - ГРУДЕНЬ 1980

Інтернаціональне стандартно-серійне число,

0044-1384

В УКРАЇНІ РУЙНУЮТЬ ЦЕРКВИ

Дорогі Подруги і Друзі

Сьогодні хочу познайомити вас як комуністи руйнували церкву в селі Хиночі Рівенської області. Про це розповідає документ у самвидаві.

— А що це самвидає? Я часто чую це слово, а не розумію, що воно значить. — озвався Богдан.

— О, Богдане... — засоромив товариша Роман. — Не знаєш? Це ж захлавна література. Люди пишуть нелегально в Україні, ховають це перед КГБ і якось передають потім сюди до нас. А саме слово значить "самі видають" — переписують або руками, або машинкою. Розповідайте, подруго, про тих злочинців.

— Церкву в цьому селі закрили ще в 1962 році. У цій парафії було аж три села, отже багато віруючих. Закон каже, що коли 20 людей бажають церкви, тоді вона повинна бути. Люди з Хиноч довідалися, що їхня церква вже не діє тільки тоді, коли пішли платити податок. Рішили про закриття її не люди, але влада районна, обласна й республіканська. Члени двадцятки зачали домагатися відкриття церкви згідно з законом, але безуспішно. Писали скрізь, ходили, але всі заходи їх були даремні. Секретар проводу села сказав, що за його життя церкви в селі не відкриють. Позитивна обіцянка Літвінова — начальника УРСР у справах релігії, що живе у Києві, інвалідам (вони боролися за ССРСР), які до нього звернулися, була тільки відчіпкою. Селяни докучали у районі, в області, були в начальника Лічковака, Боричева, їздили й до Москви (там їх не допустили до начальника Куроедова). У Москві випадково зустріли Літвінова — начальство з Києва, і він хоч сказав, що справу полагоди́ть позитивно, не прийняв віруючих, коли вони прибули до нього у Київ. Їх вигнали з приймальні.

— Подруго, то в Україні самі москалі рішають ці справи. Прізвища Куроедов, Літвінов, Боричев — це московські прізвища! — сердито відізався Микола.

— Розповідайте далі, що тепер є з тією церквою? — просила Таня.

— У 1972 році, не дочекавшись відповіді від влади, ціле село зібралось і помалювало церкву на синьо. Тоді влада почала слідство —

ле люди взяли фарбу? Хто малював? Відповідали вони, що всі малювали, а фарбв купили в крамниці. Тоді влада повідомила, що на партійних зборах в селі люди голосували, щоб дві церкви у їх парафії знищити. Голова колгоспу й міліціонер з села втікли, щоб не брати участі в руйнуванні церкви.

— І що було далі? — наглили Роман і Микола.

— У 1973 році, коли люди пішли в поле (були жнива!) в село в'їхало 24 авт, а між ними і пожежна машина (щоб було чим розганяти людей, на всякий випадок). Але начальство перед тим перевірило докладно — чи нема нікого в селі. Заїхали навіть до хати однієї інвалідки перевірити чи вона є в хаті. Боялися, щоб не було свідків. 38 людей приступило до злочинної акції. Зрізали замки з церкви, скинули хрести, ікони забрали, куди відвезли дзвони — невідомо. Зруйнували дзвіницю і дах церкви. Командував усім — голова районної влади. Коли вірні й усе населення прибули в село, до церкви не допускали міліціонери, що оточили її з усіх боків. Голосники викрикували, щоб народ розходився. Зерно, що люди в той день зібрали, примістили в церкві. На дверях зруйнованої святині повісили замки. Там зерно і зогнило...

Усі були під враженням, слухаючи розповіді про цю жахливу подію. Такі події відбуваються і в інших селах. Озвалася Таня:

— Страшно! Такі муки переживають там віруючі люди!

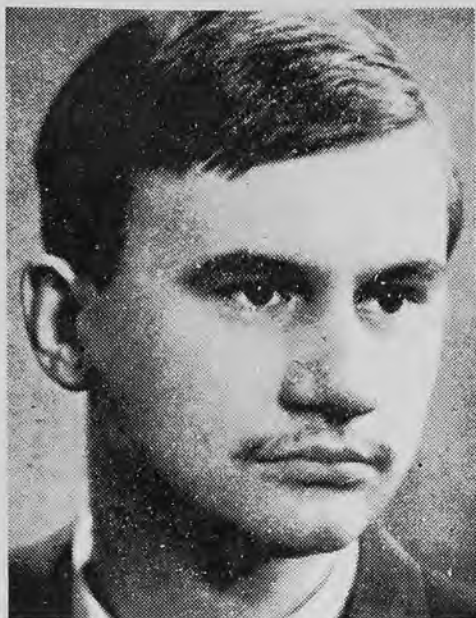
— До чого доведе уряд народ, коли плекає таку настанову до вартостей релігії, культури, коли так помітує людьми? — сумно запитав Роман.

Ми ще довше говорили про життя людей в Україні. Поділимося з Вами, Подруги і Друзі, своїми думками у дальших числах

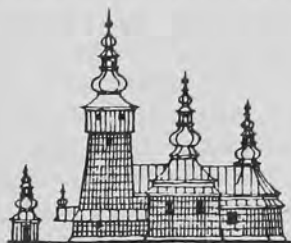
Скоб

Подруга Гребля

ЦЕРКВА

Тріщали предвічні зруби,
летіли гонти, як пір'я:
руйнували дерев'яне чудо
людської праці та віри.
І, вписані в лагідні гори,
востаннє хиталися бані,
вмираючи ясно і гордо,
так, як вмирають останні.
Це умирали століття,
це помирало прекрасне...
З розпуки дробилися на дровіття
золоті грона іконостасу.
І шукали між бур'янами
вічний спочинок ікони.
І плакала в недотрогній рамі
гуцульська Мадонна.
І Юр, в невідомім двобою
втративши руку і списа,
піврозтятою головою
востаннє навкруг дивився,
як довго стояв ще реквієм
і як він лягав на трави,
на осиротілі смереки
густим непрозорим трауром.

УКРАЇНІ

Це — щастя,
Це — по вінця повна гаша
Моїх гуттів, що сяють і гірзять.
Я — твій листозок, Україно наша,
Я — іскра із твоїх багать.

Це — туга в серці:
Як тебе не базу,
То я — твій птах,
Що з вирію летить.
І прилезу я, кволий ги незрягий,
І упаду на тополину віть.

Це — гордість:
У твоє натхнення вігне
Додати крові власної і мук.
Я — нитка в прапорах твоїх заклизних,
І у бою твоїм — стріла і лук.

Огі мої
Споживають на мальвах твоїх.
Руки мої
Оддаються роботі для тебе.
Хто сказав,
Що усе це — треба?!
Треба —
в серці тебе носити?

Треба —
матір свою любити?
Та ж для неї — найбільша образа,
Коли це тобі — лиш обов'язок...
Назе спів із душі:

Україна...
Родить тільки любов отакі імена.
Я щасливий назватися

сином
Батьківщини,
що в цілому світі —
одна!

Той, хто боїться власної тіні — і сонця
боїться.

Дід — за формою, дитина — за змістом.

Юрій Рибников

Полковник Дмитро Вітовський

Коли приходить листопад, а з ним і традиційний серед пластунів Листопадовий Апель, а часом і Листопадовий Змаг, наше юнацтво знає лише, що день 1-го листопада відзначаємо тому, що ця дата зв'язана з подією зайняття Львова українськими військами і проголошенням в 1918 році Західньої Української Народньої Республіки.

Мало, однак, теперішній молоді є відомі ті, що були героями та співучасниками того пропам'ятного дня.

Одною з таких визначних постатей був полковник Дмитро Вітовський. Був він одним з провідників галицької студентської молоді. З вибухом першої світової війни вступив у ряди військовиків і вже у 1914 році був сотником Українських Січових Стрільців. Вітовський був типовим вояком — українським січовим стрільцем. Відважний, загартований і зрівноважений. Від своїх стрільців вимагав багато, але від себе не менше. Зате дуже дбав про сотню і давав їй змогу відпочити, як лише була нагода.

Про популярність Вітовський ніколи не дбав. Але вона йшла за ним сама. У товариському житті був відкритий, щирий, веселий.

Провадити бій за волю народу — це найбільша потреба Вітовського в його житті. Тому саме вдався йому переворот проти австрійсько-польського панування 1-го листопада 1918 року. Коли після боїв передав владу УНРаді, Вітовський залишився комендантом збройних

сил Західньої Української Народньої Республіки, а відтак секретарем військових справ та одним із творців Української Галицької Армії. Загинув Вітовський трагічно, вертаючись літаком із місії до Парижу в травні 1919 року. Вітовський вискочив з горючого літака під Раїбором на Долішньому Шлезьку.

ДРАМАТИЧНА ПОЕМА ПРО ДМИТРА ВІТОВСЬКОГО

Поет, письменник і журналіст Роман Купчинський, співець стрілецької слави, сам завзятий УСС, ще у 1920 році, швидко після трагічної смерті Д. Вітовського написав й присвятив йому драматичну поему п. н. "Великий День". Акція в поемі діється на горі Маківці в Карпатах, місці славної перемоги УСС над російським військом, у ніч першого листопада після смерті полк. Д. Вітовського. У ній виступають, як головна постать, — дух полк. Вітовського, а далі дух черні, Архангел Михаїл, Мужик, син, дух четаря і духи Українських Січових Стрільців, австрійських жовнірів і російських солдатів. В поемі дух Д. Вітовського розмовляє з поляглими українськими вояками, згадуючи переживання славного 1-го листопада 1918 року й короткотриваючу свободу Західньої Української Народної Республіки. Однак розчаровані програмою і тим, що вони згинули надаремно, закидають Вітовському, що він обманув їх обіцяючи свободу. Але Вітовському на поміч приходить Архангел Михаїл, що побиває злих духів рукою молодого хлопця. Сцена закінчується віщим пророцтвом Архангела Михаїла:

"Настане час, блаженний час,
Затихне брязкіт збруй...

І кликне до Карпат Навказ:

"Вартуй! Вартуй! Вартуй!"

І кликне Сян до Чорних Вод,

Понад веселий край,

А ті до прип'ятських болот:

"Чувай! Чувай! Чувай!"

Заграє дзвін, Софії дзвін

У Києві старім,

І вдарить тон о небосклін

Як той весняний грім!

І Юр у Львові задрижить

Від дзвонів і пісень

І всьому миру возвістить.

Про Твій воскресний День,

Преславна наша Україно!!!"

„Вітчизні обіти складаю...“

На Вовчій Тропі — День Пластунів. Скінчилися виступи на площі, скінчилась вечір. Сонце знизилось десь понад Соняшною поляною і почало ховатись за гору.

Довгими рядами поляною під гору йде табір юначок „Спартанки“. В кінці дорога під гору випрямилась і ось перші трійки стають біля брами до табору юнаків „Запорізькі ігрища“. І комендант, і булава, і юнаки вітають гостей і впроваджують на свою площу, глибоко в лісі, між високими смереками. Уставились всі довкруги ватри.

„... минулого тижня говорили ми при ній ватрі про неуступимого, героїчного Юрка Шухевича, сина Тараса Чупринки, а от сьогодні маємо таку величну, таку незвичайну нагоду — вітати у нашому колі біля цієї ватри — першу прибулу на вільний Захід українську дисидентку — Надію Світличну. Та не тільки вітати її, а вітати її як пластунку і бути свідками події — складення її пластового приречення... — говорив комендант табору юнаків пл. сен. Роман Копач.

До ватри підступила Надія Світлична. „Верховинки“ (членки куреня, до якого вступила Надія) внесли український національний прапор і подруга Надія поклала вперше руку на жовто-блакитний український прапор. Начальний Пластун Юрій Старосольський відбивав присягу. Зворушеним голосом Надія Світлична говорила: „Присягаюсь своєю честю, що робитиму все, що в моїй силі, щоб: Бути вірною

Богові й Україні, помагати іншим, жити за пластовим законом і слухатись пластового проводу“. А табір співав „В пожежах всесвітніх...“.

Горіла ватра, а довкруги була урочиста тиша. Кожний відчував незвичайну торжественність. Це ж складає приречення людина, яка ще рік-два тому жила в Україні, людина, яка боронила там честь України, її права, жертвуючи всім особистим. І от ця людина, опинившись поза рідним краєм, вибрала Пласт.

„... Пласт мені подобався і став близьким ще й тим, що пластунки плекають лицарськість, дружбу, що пластунки люблять так природу...“ говорила Надія, дивлячись на полум'я ватри. І на кінець — проказала Шевченкове:

Мені однаково, чи буду
Я жить в Україні, чи ні,
Чи хто згадає, чи забуде
Мене в снігу на чужині —
Однаковісенько мені!
В неволі виріс між чужими,
І, неопланий своїми,
В неволі плачучи умру,
І все з собою заберу,
Малогу сліду не покину
На нашій славній Україні,
На нашій — не своїй землі.
І не пом'яне батько з сином,
Не скаже синові: „Молись,
Молися сину: за Україну
Його замучили колись.

Мені однаково, чи буде
Той син молитися, чи ні...
Та не однаково мені,
Як Україну злії люди
Присплять, лукаві, і в огні
Її, окрадену, збудять...
Ох, не однаково мені!

Зворушені пластунки взяли Надію Світличну у своє коло і співали пластову „Сіріли у сумерку півночі шатра...“. Догоряла ватра. А у таборі новаків, по другім боці лісу, сидів з новачками син Надійки — новак Ярема...

Л. Ю.

Скрипка

КАЗКИ

То була гарна і горда скрипка.

Створив її сивий майстер у полудень свого віку, коли життя поклато ознаки мужності на його чоло.

А дісталася його горда скрипка молодому господарю, що багато умів, ще більше хотів, і думав, що все можна повернути на своє, навіть сонце, — якщо здобудеш велику силу.

І у хвилини своїх перемог він брав до рук горду скрипку і намагався заграти на ній бравурного марша. Але з-під струн, що, здавалося, могли б відгукнутися навіть на погляд, якщо він ласкавий, вирвалися лише уривчасті гіркі звуки — скрипка не раділа чужими невдачами.

А коли молодий господар грав на скрипці у хвилини, важкі для себе, горда скрипка хотіла звучати весело, щоб зібрати навколо господаря друзів. Адже саме справжніх друзів розгубив він у пошуках своєї сили...

І якось скрипка зірвалася на високу пронизливу ноту — хоч одного друга кликала вона. Вже не господарю — самій собі шукаючи розради.

І розгніваний господар відштовхнув від себе скрипку:

— Нехай спробує заграти на тобі інший! А я послухаю, чи вийде щось у нього!

І скрипку, що самотньо лежала на землі, підняв подорожній, який мандрував у розшуках золотого птаха — мрії.

І в щирих руках його печально заспівала перша струна, і друга підхопила її ніжність, даруючи свою вдячність третій, а третя зазвучала солов'їно, і радістю забриніла остання струна — і всі навколо заслухалися тією мелодією, навіть щебетливі птахи, навіть вічно палаюче сонце у високому небі. І перемоги в ній не відгукувалися болем у серці, бо звершувалися вони задля радості всіх, а поразки не видавалися бідою, бо поруч були друзі. І життя ставало ясным і мудрим, далеке — близьким, небачене — зрозумілим...

Та раптом до скрипки простягнулася впевнена рука господаря і вирвала її в подорожнього:

— Тепер я знаю, як грати на ній!.. Її примхливі струни зазвучать для мене лише в день моєї найбільшої перемоги. Ця погордлива скрипка заспіває тоді так гарно, як ще ніколи й ніхто не чув!..

І господар сховав свою скрипку до комори, куди не зазірало сонце, де не чулося веселого вітрику, пташиного щебету, де не було місця серцю подорожнього, що помандрував собі далі — за мрією, яку в людини ніхто не забере...

Кажуть, скрипка й досі сумує на самоті, і туго напруті струни її чекають шукача небаченого, якого вона не може забути.

А господар гордої скрипки все прямує й прямує до своєї найбільшої перемоги, що підніме його вище будь-якої мрії.

До перемоги, яка чомусь так забарилася...

Юрій Ярмиш

CHOLKAN

Купно і продаж реальностей
Оцінка (валюація) реальностей
Аранжування, купно і продаж
мортгеджів
Загальна асекурація

R. CHOLKAN & CO. LIMITED

Realtor — Insurance Agent

527 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 532-4404

2336 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5555

4984 Dundas St. W. Etobicoke — Tel.: 236-2666

INSURANCE:

2336-A Bloor St. W. — Toronto — Tel. 763-5666

Лицар на білому коні

Лицар, чи на вороному, чи на білому коні, але лицар, у всій своїй духовій красі, буде нашою темою.

Недавно, зовсім випадково, довелося почути розмову двох приятельок, які милувалися щойно придбаною статуеткою — буйногровий кінь, а на ньому красень-козак! Із захопленням вихопилася, у однієї із дівчат, оцінка-порівняння: “Лицар на білому коні! — от, якби зустріти такого!”.

— Не зустрінеш і не мрій, бо лицарів тепер на світі немає, — проговорила друга, і немов холодною водою змила мрійливу усмішку з личка подруги.

— Чому така безнадійність? — а може ми й зустрінемо своїх лицарів-принців?

— Якраз! Ти подивись уважно на теперішніх хлопців, ні сісти, ні встати, ні слова сказати! — вигукнула дівчина, з досадою відсовуючи від себе статуетку.

Почувши таку розмову, по моему серці холодною змією поповз смуток, залишаючи біль і настирливе питання: “Чому власне тепер серед молоді так мало лицарів, отих чарівників, про яких споконвіку мріють дівчата всього світу?”. Мріють і нині, не дивлячись на наш вік — вік техніки, матеріалізму і насильства. Мріятимуть завжди, бо так уже жінку створено. І так хочеться, щоб їх було багато!

Звичайно, ми маємо на увазі не тих казкових принців у фантастично гарному вбранні, з надзвичайно витонченими манерами, з обличчям про яке приказка говорить: “Хоч води з нього напийся”, — ні, ми маємо на увазі хлопців та чоловіків, що поряд з ними дівчата та жінки мають почуття впевненості та захисту.

У кого гармонійно поєднується мужність, чесність, витримка, ніжність та уважність і глибока пошана до дівчат, жінок.

Уважно приглядаючись до деяких юнаків, спочатку можна легко погодитися з дівочою критикою: “Необтесані колоди, зовсім не вміють обходитися з дівчатами!”. Так, правда, іноді доводиться констатувати той факт, що молоді люди не знають найелементарніших правил поведінки. Але зі всією щирістю можна сказати, що поперше, переважно не їхня вина в тому, подруге, коли делікатно, по-дружньому пояснити, підказати, звернути увагу на те, що треба зробити в такому, чи іншому випадку, то більшість сприймає щирі поради з охотою, і дуже скоро засвоює правила поведінки. Біла тільки в тому, що якось так складається життя, що мало залишається часу для знайомлення дітей та молоді з т. зв. правилами поведінки доброго тону, зі всіма тими, нібито лїбніцями, які роблять людину приємною і бажаною в товаристві, і про яких кажуть, що: “Він добре вихований, тактовний чоловік”.

Знаємо, що тактовна поведінка — це, перш за все, відчуття міри, яке підказує людині, як і коли, за яких обставин можна зробити або сказати те чи інше. Знаємо, що такт не може бути лише зовнішнім проявом. Його підказує культура людини, чуйність, вміння підійти так, щоб не образити, не зачепити вразливих місць, постаратися допомогти вийти із скрутного становища. Звичайно, просто навчитися тактовності — не можна, її набувають не лише під впливом оточуючого середовища і виховання. Тактовність залежить і від характеру людини, але розвивати її можна й треба.

Бездоганною поведінкою буде володіти той, хто дотримуватиметься правил хорошего тону не лише за виключних обставин, а й у повсякденному житті. Хто завжди пам'ятає про хороші манери, у того вони з часом стають звичкою.

Щоб наші дівчата не журилися і не розчаровувалися у своїх мріях, пропонуємо разом допомогти їм якнайскорше зустріти свого лицаря, а це можливо буде тоді, коли старші будуть радити, чи пригадувати, а молоді будуть з вдячністю сприймати поради й виконувати їх.

Візьмемо, наприклад, правила поведінки в товаристві на балах, в театрі тощо. Адже кожний батько, чи мати, чи хтось із близьких, може сказати юнакові, випроваджуючи його на бал: "Одягнись відповідно до нинішнього вечора, коли зайдеш в залю, то не поспішай до бари, а роздивись, хто є із твоїх знайомих, підійди то до одного, то до другого, ввічливо привітайся, поговори, а коли почнуться танці, то не ходи з пляшкою пива по всій залі (картина з натури!), пам'ятай, що ти прийшов повеселитися, а не пити. Отже ввічливо запрошуй дівчину до танцю, перед тим спитай дозволу у старших, з якими дівчина прийшла. Не вибирай собі партнерку стоячи посеред залі і демонстративно оглядаючи її з голови до ніг. Це непристойно. Вийми руки з кишень, застебни жакет, підійди до дівчини і легко уклонились, запроси її. А закінчивши танець, не кидай партнерку посередині залі, а, подякувавши, проведи на місце. Та ні в якому разі не запрошуй до танцю, а тим більше, не танцюй з дівчиною, тримаючи в зубах цигарку!

Іде син на будь-яке прийняття, знову ж хтось із батьків мусить пригадати, що всім, хто

опиниться поруч: жінкам, дівчатам та старшим чоловікам, хлопець мусить допомогти чи то зняти, чи то вдягнути верхній одяг, мусить пропустити перед собою і притримати двері, подати стілець, вчасно подати те, що потребує сусідка при столі. Одним словом — треба говорити про оті дрібні речі, з яких складається так звана етикета, гарна поведінка. Як ми вже зазначували, вона робить людину приємною в товаристві. (Всі ці правила вже не тільки старі, а й старезні, і, звичайно, ми не претендуємо на їх авторство).

Коли старші будуть наполегливо повторювати всі ці правила, та при тому будуть втлумачувати, що обов'язком чоловіка є скрізь і завжди охороняти жінку від усього неприємного злого та небезпечного, то юнаки зголом привчаться триматися з гідністю, привчаться бути уважними до інших і, на радість батькам і собі, їх будуть називати добре вихованими людьми. А коли такий юнак заручиться, то вже не буде великої проблеми навчити його так поводитися, щоб майбутня дружина, а пізніше мама дітей його, змогла пережити радість від уважного й коректного відношення, щоб гідна поведінка нареченого зародила непохитну віру в те, що буде на кого опертися, йдучи в життя. А виявлена ніжність і щира увага переконують у тому, що лицарі — це не тільки мрія, а що вони існують. І тоді залишиться побажати, щоб син був лицарем і в подружньому житті!

На закінчення звертаємося до вас юнаки-козаки, і до вас старші козарлюги, доведіть дівчатам і молодим, що в українській спільноті лицарі існують не тільки в мріях дівочих, а що їх можна зустріти на кожному кроці!

(За "Свободою")

Українська Кредитова Кооператива
"САМОПОМІЧ"
 у Філадельфії
 4814 N. Broad Street
 Philadelphia, PA 19141
 Phone: GL5-8770

Приймає ощадності, дає позички

Урядові години:

Понеділок закрито	четвер 9 - 12
Вівторок 9 - 12	п'ятниця 3 - 8
Середа 3 - 8	субота 9 - 12

Перша стійка

ОЧИМА НЕ-ПЛАСТУНА

Від редакції: Широковідома письменниця і журналістка Іванна Савицька, якої книжечки для дітей знають напевно наші юнацькі читачі ще з часів свого новакання, пише тепер постійно короткі фейлетони і нариси на актуальні теми в щоденнику "Свобода". Серед них найшли ми недавно зворушливий нарис про першу пластову стійку її онука-пластуна, і за її дозволом поміщуємо його дня наших читачів на сторінках "Юнака".

Коли б якомусь мистцеві вдалося намалювати щастя, то він відтворив би велике бабунине серце, по вінця налите саме отим почуванням.

Її онук вперше в житті їде на Свято Весни.

Бабуня, властиво, сама добре не знає, чи їде внук, чи може їде вона, п'ятнадцятилітнє дівчатко, їде отою "льорою" з Перегінська на Сокіл, їде в гурті молоденьких, щасливих дівчат, що співають ввесь час, а льори, раз-в-раз торкають придорожні голівки роменів, жовтої "кашки" і блаватів. Та ні, що там уже верзеться у посивілій добре голові. Не вона, а її внук їде на Свято Весни, і не на Сокіл, бо його вже давно немає, а на Іст Четем їде, і не льорою, а звичайним собі автобусом.

Сиплється повно питань:

— А як там буде на тому Святі Весни? Що будемо робити? Де ж ми будемо спати, та що їсти (того не люблю і тамтого). З ким я буду дружити?

Хлопчина, гей би зажурений, затурбований виїздом, перший раз у житті самостійний, непевний виїзд — без тата і без мами.

А потім ота чарівна, чудесна переміна. Сотні друзів, цікаві, в терені зайняття, змаг за першенство гуртків, дисципліна, дружба, ватра, спання у шатрах і найсмачніший, найбільш вибагливий харч із отих бляшаних менажок, обкурених смрековим димом.

Це саме і є оте молодече щастя, що його може дати природа, великий гурт української молоді, вміло ведена програма і чуйне око виховників. За це, від бабуні, сердечна Пластові подяка.

І ось він, отой молоденький юнак, стоїть вночі на стійці, обпершись об струнку ялицю. Сосни шумлять, співають, гей би, свої пластові пісні. В пітьмі півночі, видно немов чийсь руки, чийсь закаптурені голови, чийсь широкі рамена.

Вони хитаються, наближаються, гей би, танцюють. Страшно, так дуже страшно стояти самому на стійці.

І дрижа суне на плечі, підкрадаючись злодієм.

І як живе, розгоріле полум'я, запалюється місяць над тією найвищою сосною. Капає нишком дрібненька, холодна роса, і видно, як сипляться зорі, одна по одній, і десь щезають у лісах, деє кануть, мов різдвяні прикраси, зачіплені за віти ялинок.

Профуркотів у повітрі безсонний крилатий птах, може кажан, а може нічна сова? Блимають у пітьмі чи то купальські світлячки, чи вовчі очі, чи іскри з погасаючої ватри, а шатра, що віночком навколо, сповиває пеленою сон, молодечо-дитячий сон, всевладний пан весняної, чарівної ночі.

І місяць усе менший і менший і ноги в'януть, і очі якісь не ті, і все поволі щезає і летить у небуття, у якесь непроглядне провалля... — Сстійковий, іди в шатро, прийшла зміна!

Всюди тихо і темно, і холодно. Сстійкового немає. І сипляться зорі, як перше, і капає далі роса, а там, під ялицею, занурившись у м'який мох, спить молодий вартовий, зморений сном, на першій юнацькій стійці...

Вчителька, у початковій школі:

— Що таке спідниця?

Учень:

— Це коли обидві ноги в одній штанині.

А що ви на це?

ЧИ ЗАЛИШУСЬ ВІРНИЙ ПЛАСТОВИМ ІДЕЯМ?

У "Станичних Вістях" Пластової Станції в Нью Йорку знаходимо дуже актуальну статтю кошового і впорядника юнаків ст. пл. Ігоря Магуна. Пише він про свій виїзд на студії у чуже середовище, передає думки і переконання, що все і всюди треба залишитися вірним пластовим ідеям, незалежно від місця проживання.

Нам не відомо чи ст. пл. Магун думав про себе, пишучи до "Вістей" на весні цього року — але його зустріла саме така доля і він виїхав дуже далеко в чужу країну та в зовсім чуже середовище на дальші свої студії. Знаючи його із пластової праці, ми певні, що друг Ігор буде й далі вірний тим переконанням, що стали змістом його допису, а нашим старшим юнакам і юначкам цей допис може дати багато до застанови. Як все у цій рубриці запрошуємо читачів писати до нас "Що ви на це?".

У домі панства П. вже від кількох місяців ведуться дискусії і розмови на тему університетів. Їх син закінчив середню освіту й подався до кількох університетів, поза своїм містом, бо вважає, що там далеко здобуде кращу освіту. Остаточна справа вирішена, їде на студії далеко від рідного дому, в чуже середовище.

Останні дні проходять швидко в підготовці до виїзду. Багато справ ще полагодити, багато ще закінчити. Зближається день від'їзду, а в його уяві, як на великому екрані пробігають події з минулого; дитинство, початкова школа, родинні святкування, день, коли перший раз пішов до Пласту та важливіші події з його життя. За ним матура у школі українознавства, пластові табори, прогулянки, в нього добре знання української мови, традиційне українське виховання.

Так справа мається тепер, а як буде завтра? Чуже середовище, інше різне товариство та багато несприятливих впливів. Виринає важливе питання. — Чи далі зможе у житті серед нових обставин задержати пластові ідеї, українську мову, яка для нього була скарбом щасливого дитинства й безжурної юности? Ми все й усюди мусимо пам'ятати, що ми є частиною великого українського народу, за волю якого тепер мучаться в тюрмах і засланнях тисячі таких як він, молодих ідейних синів і дочок. Невже ж молодь поза межами України така

слабосила, така вигідна, що не може дати ради і встоятися твердо при своїм, живучи в двох світах? Це дає їй можливість рости духовно, бо одночасно дає змогу набрати знання довкілля і знання свого походження. А хто знає більше, той мудріший.

Залишаючи рідний дім, пам'ятаймо про слова й поради батьків, бо в них життєвий досвід і велика любов, яка не знала сказати - це затажко, це забагато, а того непотрібно. Нехай завжди й всюди ми залишимося українськими пластунами вірні тим ідеям.

ст. пл. Ігор Магун

кошовий і впорядник гурт. "Морські Орли".

ЮНАЦЬКИЙ КОНКУРС НА ЛІТЕРАТУРНИЙ ТВІР

28 Курінь Уладу Пластунів Сеніорок "Верховинки" проголошує

Конкурс Літературного Фонду
св. п. Лесі Дзядів-Кульчицької

на літературну творчість — поезія і проза.

I нагорода 150.00 дол.

II нагорода 80.00 дол.

III нагорода 50.00 дол.

До участі в конкурсі запрошуємо членів — юнацтво молодечих організацій: Пласту, СУМ-у і ОДЮМ-у з усіх країн нашого поселення.

Жюрі конкурсу: Богдан Бойчук, Валентина Юрченко і Олександра Юзенів.

Твори просимо надсилати під псевдонімом, а прізвище з псевдонімом подати в окремій запечатаній конверті. Слати на адресу:

PLAST - WERCHOWYNKY
140 Second Avenue
New York, NY 10003 USA

Реченець конкурсу: 1 січня 1981 року.

Цього року найвідоміший український журнал гумору й сатири, що появляється в Дітройті, святкував своє 30-річчя. З усіх усюдів, від читачів, прихильників, від установ і організацій приходили для "Лиса" гратуляції й побажання, а зокрема для його творця, редактора й ілюстратора, мистця Едварда Козака, що його всі знають під псевдонімом "ЕКО".*

Журнал "Лис Микита" і його "батько" — ЕКО — це дійсно унікальна поява не лише серед нас українців, але й у загальній теперішній журналістиці. Немає багато так вдало, інтелігентно і дотепно редагованих, а при тому ілюстрованих, гумористичних журналів.

А вже найбільш виїнятковий цей твір тим, що він є твором одної людини в українській громаді. І тому "Лис Микита" так широко відомий, як ні один інший український журнал. Про це мали ми нагоду переконалися не раз навіть серед нашої пластової молоді. Коли поспитати юнацтво, який український журнал знають і читають — то завжди у відповідь дістаєте: "Лиса Микиту"!

Ми, пластуни, особливо можемо бути вдячними читачами і прихильниками того журналу, бо ж його редактор і творець це "наш" пластун. Мистець Едвард Козак належав до Пласту від початку його існування. Він належав до 5-го Куреня УПЮ-ів ім. Я. Осьмомисла в Стрию та був зв'язковим Пластової Сотні Січових Стрільців, яка брала участь у визвольній боротьбі за першої світової війни. Опісля Е. Козак брав участь у підпільних змаганнях, сидів у польській тюрмі і залишився вірний Пластові до сьогодні. Тепер він належить до Загону "Червона Калина", до Пласту належать також його сини, з яких Ярको, Чорноморець, є частим співробітником-ілюстратором "Юнака", постачає йому постійно пластові рисунки дотепи.

ЕКО, крім своєї великої праці мистця-малювача, що кожного року улаштовує виставки своїх картин, щомісячного редагування та ілюстрування "Лиса Микити" та інших мистецьких задумів, все має час для Пласту й допомагає де і як лише може. Цього року він виконав, на прохання свого загону "Червоної Калини", чотири листівки для спортивно-вишкільного табору. Вони виконані в кольорах і можна їх

купити у членів "Червоної Калини". Коли переглядати річники "Лиса Микити", там побачимо багато дотепів і карикатур на тему Пласту й про пластунів. Деякі з них подаємо для тих наших читачів, які не мали можливості читати давніші річники, а тим більше їх зберегти від першого числа, як це нам вдалося.

О. К.

ІЗ ПЛАСТОВОГО ГУМОРУ У "ЛИСИ МИКИТІ"

Переміна

Комендантка табору пластунок Ніна Самокіш сказала в Гантері під церквою, після закінчення табору на "Вовчий Тропі":

— Ніяк не можу пізнати деяких моїх пластунок!

— Так повиростали?...

— Та ні: такі чисті, повимивані, так файно пахнуть...

ПЛАСТОВІ — присвята

Чому Пласт так обабів?

Бо не стало в нім хлопів!

(з т. зв. "характером")

На пікніку

— Вони — мішане подружжя: він сумівець, вона пластунка...

НА ЛІТНІМ ТАБОРІ

— Чи ти пластунка, чи сумівка, чи одумівка?
— Я українка!..

* Про Едварда Козака писали ми в "Юнану" обширно у числі за квітень 1971 року.

Пластовий гумор

На одному літньому таборі пластуни написали на таблиці: "Пластун є завжди правдомовний, чемний, послухний, відважний, ощадний, працьовитий, веселий, учинний, справедливий, чистий і голодний".

У вишкільному таборі

— Був наказ не зустрічатися по шатрах з пластунами!

— Але ж він сумівець...

На "Вовчій Тропі"

На "Вовчій Тропі" переходить Начальний Пластун з кількома головними виховниками. Збоку стоять пластуни і один з них каже:

— Це йде наша пластова "сметанка"!

Це дочув Начальний Пласту і відповідає:

— Так, але ми не дамося вранці до кави!...

**

Каже одна пані:

— Знаєте, я пробудилася рано і не знала, де я є.

На те пластун Павлічко:

— В таких випадках найкраще залишити коло ліжка записку...

Перша проба

— Кого називаємо пластуном-розвідником?

— Того, хто розвівся з жінкою.

Наші новаки (автентичне)

Бабуся до 8-літнього внука, який їде до новацького табору:

— Чи ти думаєш, що витримаєш три тижні в таборі?

Внук на те:

— Бабцю, як я витримав вісім років дома, то чому не мав би витримати три тижні в таборі?

Досвід

Коли хтось говорить, що нема диму без огню, той напевно ніколи не був у пластових таборах.

3 рідношкільних зошитів

... мав босі ноги з короткими рукавами.

Один на себе не повинен плювати!

Анальфабета — то є чоловік, який може читати газету навіть догориногами.

В лісі ростуть різні дерева: а саме: високі, середні і малі.

Україна має клімат трохи гірський, а трохи морський. Залежить, з котрої сторони вітер віє.

ПЛАСТУНСЬКІ ПРИКАЗКИ І ПРИСЛІВ'Я

На таборі навколо зелена діброва, та й душа здорова.

— ** —

На таборі без діла — слабне юнацька сила.

Прогулянка в Карпати

Благословенний час той і година,
Коли земля ця цвітом процвіла...
Благословенна кожна полонина
І кожний порух свіжого стебла...
М. Рильський

Була весна 1930-го року. Учні української гімназії (середньої школи) в Луцьку на Волині дуже втішилися, дізнавшись, що після закінчення шкільного року поїдуть на прогулянку в гори Карпати. Як відомо, на Волині крім горбів, гір нема, а тому всім хотілося побачити справжні гори, тимбільше, що там жили українці — гуцули. В пляні нашої прогулянки було також відвідати й місто Львів. Їхалось потягом, що йшов гарною підгірською дорогою, де раз-у-раз бачилось хати, а то й віллі відпочинкових осель. Проїздивши, бачили оподалік славний "Камінь Довбуша" гуцульського ватажка, що став месником за кривди народу. Наша група зупинилась у відпочинковій учительській оселі у Ворохті. Положення її було чудове, з-заду піднімалися гори, недалеко плив з шумом прудкий, гірський струмок.

У нашому пляні було зробити кілька прогулянок на верхи довколишніх гір. Ми, забравши наплечники, ранком вибралися на цілий день. Стежка йшла вгору і була вкрита камінцями. Якби не грубі добрі черевики, то вряд чи можна було б подолати ту мандрівку. Біля полудня зупинились на відпочинок, найшов-

Знову хвилюють мене гори та ліси...

ши принагідне місце на полонині. У своїх наплечниках ми мали трохи сухого харчу, та все треба було його чимось попиту. Мали й какао, та треба було його зварити з молоком. Якраз трапилась нам хатка гуцулів й газдиня радо нам прийшла з поміччю. Купили в неї молока, а коли воно закипіло, вкинули туди без надуми цілу пачку какао. І що сталося? Какао не розмішане наперед, в гарячому молоці зробилося клюсками. Ми були у відчаю, — що скажуть учителі, та й сором нам стало за нашу господарську необізнаність. Добра гуцулка прийшла нам з допомогою. Усміхнувшись, принесла ситко і ми взялись перетирати через нього ці "клюски". Заки прийшли вчителі, все було вже впорядку.

Дорогою на прогулянці співали українських пісень, а дійшовши до гори Ребрович, посідали на вивернутих стовбурах дерев. Наш учитель історії, сам родом з Галичини, заспівав пісню "Я сьогодні щось дуже сумую"... що кінчається словами: "Ти вокреснеш моя Україно, повна блиску і слави повна"... Ми сиділи задумані. Кругом шуміли смереки і ми почувалися, що сидимо на українській землі, яка під ту пору не була нашою.

Пробувши тиждень у горах, ми в поворотній дорозі заїхали до Львова. Оглянули музеї, ходили вулицями, зайшли до церкви св. Юра, до українського студентського дому. Вражень було багато, а головне, що місто Львів носило характер таки українського міста і це нам imponувало.

Але час минав і ми мусіли вертатись до мів. Знова потяг, знов ладуємося всі разом до одного вагону й із співом рушаємо в поворотну дорогу. За недовгий час нас вже зустрічають наші рідні і ми роз'їжджаємось хто куди, щоб восени знову зустрітись вже в наступній клясі нашої гімназії.

Г. М.

Яке значення має для нас оновлення конституції?

**ПРЕМ'ЄРИ ПРОВІНЦІЙ І ПРЕМ'ЄР МІНІСТЕР, РАЗОМ ЗІ СВОЇМИ
ПРЕДСТАВНИКАМИ, ОБГОВОРЮВАЛИ В ОСТАННІХ МІСЯЦЯХ
ОНОВЛЕННЯ КОНСТИТУЦІЇ.**

**ПЕРЕДБАЧАЮТЬСЯ ЗМІНИ ВАЖЛИВІ ДЛЯ ВАС
І ДЛЯ МАЙБУТНЬОГО КАНАДИ.**

**ЯКЩО БАЖАЄТЕ МАТИ БІЛЬШЕ ІНФОРМАЦІЙ
НА ЦЮ ТЕМУ, БУДЬ ЛАСКА, ЗАПОВНІТЬ
І ВИШЛІТЬ НИЖЧЕПОДАНУ АНККЕТУ.**

Publications Canada

P.O. Box 1986

Station "B"

Ottawa, Ontario K1P 6G6

- Прошу прислати мені доступні інформації
про оновлення конституції.
 - Додайте моє ім'я до свого списку адрес.
Я бажаю одержати документацію.
- ☐ англійською мовою ☐ французькою мовою.

Name/Nom

Address/Adresse

City/Ville

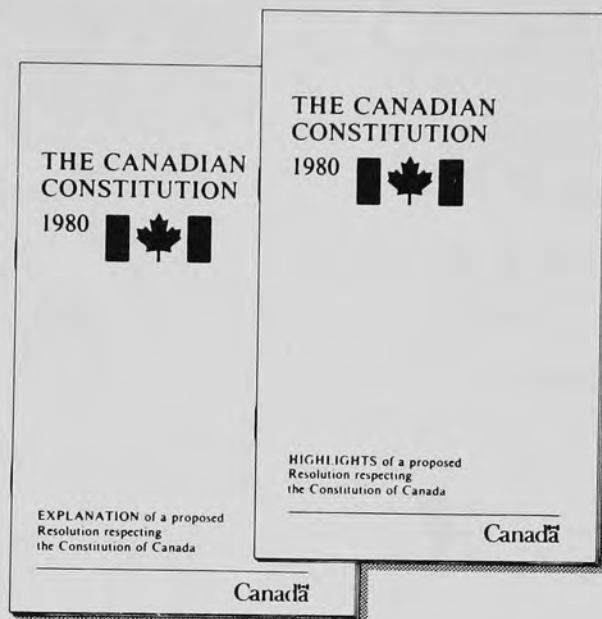
Province

Postal Code postal

Canada

Something to think about...

If you would like to have more information, free,
you can pick up copies of these publications at most
urban post offices.

PUBLICATIONS CANADA
P.O. Box 1986, Station B, OTTAWA, Ontario K1P 6G6

Please send me more information on the Constitution:

Explanation #16 ☐

Highlights #17 ☐

Please also add my name to the mailing list ☐

Name

Street Apt. #

City/Town Prov.

Postal Code

If they are not available at your
post office please send this coupon.

Canada

P-103-80-7770

To appear in:

Newspapers

5 cols. x 120 lines

*This advertisement prepared by
MacLaren Advertising Limited*

МАРІЯ БІЛЬШЕ НЕ ВИХОДИТЬ ЧАСТО З ДОМУ

Громади, так само як сім'ї, мають зобов'язання. Зобов'язання супроти дуже старих і дуже молодих віком, супроти непрацездатних і упосліджених, супроти самотніх батьків як Марія, прив'язаних до хати і нездібних створити майбутнє для себе самих і своїх дітей. Саме тепер можна отримати фонди Проектів Комунальної

Обслуги для установлених незискових організацій для поширення розмірів і скалі їхніх послуг; фонди, які можуть бути поширені на покривання максимально 3-річного періоду часу; фонди для проектів, які створюють можливість призначити одного нового місця праці в даному районі.

Ви знаєте, які потреби треба задовольнити на краще ніж ми.

Отже порозумійтеся з своїм Канадським Центром Праці і поговоріть з нами про складення спільно з нами пропозиції, яка допоможе цій громаді краще подбати про себе.

БАЖАЄМО ВАШОЇ ДОПОМОГИ

Плянунвання праці в Канаді
не буде діяти без вас.

Canada

Employment and
Immigration Canada

Lloyd Axworthy
Ministre

Emploi et
Immigration Canada

Lloyd Axworthy
Minister

Смеркало. В кінці жовтня темрява якось особливо залягає в тіні дерев і швидко настає вечір. Я вийшов на лісову галяву і тут, трохи осторонь, побачив розкішну дуку яблуню, вкриті рясними яблуками.

Захопившись нею, я не відразу помітив, як просто на мене сунулась невеличка купка листя. Спочатку я подумав, що це мені видалося. Але через момент я побачив гостру мордочку звичайного їжака. На його спині були натикані на колючки сухі листки. "От — який господар! — подумав я. — Як же це він зробив?"

Їжак пройшов зовсім близько біля мене, на секунду зупинився, ніби відчув, що тут є хтось присутній, хоркнув якісь звуки, подібні на легенький удар барабана, і пішов далі. Я почав за ним стежити. Біля одного куща зовсім недалеко, була гірка сухого листя, куди й заховався їжак.

Незабаром він знову мандрував по своїй дорозі, але цього разу вже не бубонів, а створював шум, подібний на шипіння паровоза.

Я обережно заховався в кущах, щоб побачити, як він бере листя на спину. Пройшовши трохи, їжак почав рильцем згрібати листя до купи, а потім раптом ліг своєю колючою спиною на нього, покачався і в ту ж мить спритно встав. Листя, мов гірка, було на його колючках.

І знову він пройшов коло мене, але вже мовчки.

Іде він утретє, але тепер чомусь попрямував до яблуні. Придивляюся, а їжак своїм рильцем скотив до купи яблука, що були на землі, і так само, як і перед тим, ліг на них своїми голками, натиснув спиною і встав. Далі повільно рушив, несучи на собі яблука. Дивно: їжак годується усякими жабами, кротоми, хробаками, яблука ж не входили до його їжі. Мабуть, харчів уже не було в лісі, от наш господар рішив поспробувати яблук.

Так я приглядався до їжака, поки місяць не сів за верховіття і на поляну залягла тінь.

Це перешкодило моему захопленню працею заподливого їжака, який готував собі хатку, щоб заснути в ній аж до весни. Не бажаючи заважати йому, я тихо пішов поміж деревами, ступаючи легкими кроками, щоб не злякати цього працюючого лісового господаря.

З КНИГИ ВЕСЕЛОЇ МУДРОСТІ

— Хто, на твою думку, кращий: тато, чи мама?
Дитина:

— Не скажу, не хочу образити маму.

Професор до студента:

— Чому ви так хвилюєтеся? Боїтеся моїх запитань?

— Ні, професоре, я боюся своїх відповідей.

Загубив окуляри. Ніде не знайду. Треба ще подивитися на носі.

АРКА ЗАХІД

це не лише модерна українська книгарня і крамниця гарних подарунків, але також справжній осередок обслуги українців Торонта й околиць.

- книжки, часописи і журнали;
- грамофонні пластинки, радіоприймачі, друкарські машинки;
- різьба, кераміка, картини, кришталі, порцеляна, полотна і нитки "ДМС" до вишивання, вишивки, жіночі хустини;
- великий вибір гарних дарунків на різні okazji;
- висилка пакунків в Україну.

ARCA WEST
2282 Bloor St. West
Toronto, Ont.
M6S 1N9, Canada
Telephone: 762-8751

- Продаємо "МІЙ ПЕРШИЙ СЛОВНИК", ціна \$6.00 з додатком коштів пересилки.
- БУКВАР МАРІЇ ДЕЙКО, ціна \$4.00 і кошти пересилки.

ВЧИМОСЯ КОЛЯДУВАТИ

НОВА РАДІСТЬ СТАЛА

-ДВА ГОЛОСИ-

КОЛЯДА
ГАЛИЦЬКА МЕЛОДІЯ

Moderato

1. НО - ВА РА - ДІСТЬ СТА - ЛА, Я - КА НЕ БУ - ВА - ЛА,

НАД ВЕР - ТЕ - ПОМ ЗРІЗ - ДА ЯС - НА СВІ - ТУ ЗА - СІ - Я - ЛА.

2. ДЕ ХРИСТОС РОДИВСЯ, З ДІВИ ВОПЛОТИВСЯ
ЯК ЧОЛОВІК ПЕЛЕНАМИ УБОГО ПОВИВСЯ.

3. ПРОСИМ ТЕБЕ, ЦАРЮ, ПРОСИМО ВСІ НИНІ:
ДАЙ УІ ВОЛЮ, ВЕРНИ СЛАВУ НАШІЙ УКРАЇНІ!

ВО ВИФЛЕЄМІ

-ДВА ГОЛОСИ-

Marziale

КОЛЯДА

1. ВО ВИ - ФЛЕ - Є - МІ НИ - НІ НО - ВИ - НА ПРЕ - ЧИ - СТА ДІ - ВА

ЗРО - ДИ - ЛА СИ - НА. ВЯ - СЛАХ ПО - ВИ - ТИЙ МЕ - ЖИ БИ - ДЛЯ - ТИ

СПО - ЧИВ НА СІ - НІ БОГ НЕ - ОБ - НЯ - ТИЙ.

2. ВЖЕ ХЕРУВИМИ СЛАВУ СПІВАЮТЬ,
АНГЕЛЬСЬКІ ХОРИ ПАНА ВІТАЮТЬ,
ПАСТИР УБОГИЙ НЕСЕ ЩО МОЖЕ,
ЩОБ ОБДАРИТИ ДИТЯТКО БОЖЕ.

3. ГЛЯНЬ ОКОМ ЩИРИМ, О БОЖИЙ СИНУ
НА НАШУ ЗЕМЛЮ, НА УКРАЇНУ!
ЗІШЛИ ЙІ З НЕБА ДАР ПРЕВЕЛИКИЙ
ЩОБ ТЯ СЛАВИТИ ВО ВІЧНІ ВІКИ.

Пластун є ошадний...
(4-та точка пластового Закону)

... добре також коли щадить в українській установі
нагоду до того дає: **Кредитівка "Самопоміч"**
558 Summit Ave., Jersey City, N. J. 07303

Пл. уч. Тиміш Ганкевич із здобутими чашами

Як подаємо на іншому місці того числа "Юнака", на цьогорічному спортивно-вишкільному таборі, що його щорічно улаштовує загін "Червона Калина" на "Вовчий Тропі", цього року перше місце за свої спортивні досяги здобув пл. уч. Т. Ганкевич з Пластової Станиці в Нью-Йорку. Він також добув чашу за найкращу пластову поставу у тому таборі. Це для чотирнадцятилітнього юнака неабиякий успіх. Тому ми з великою приємністю подаємо про це вістку у "Юнаку", щоб Тиміш став приміром для інших.

Тиміш Ганкевич закінчив у вересні ц. р. 14 років і почав 9 класу католицької "гай-скул". В суботу він ходить, як і всі пластуни, до школи українознавства, де вже тепер є в 10 класі. Крім навчання в школі, Тиміш бере лекції гри на фортепіано, бандури та гітари. Але поруч з численними обов'язками юнак знаходить час займатися різними спортами. Належить до дружини копаного м'яча, їздить на совгах, колісницях (т. зв. "рольках") і часом на лещатах.

Своє пластування почав він у Пластовій Станиці в Йонкерсі, де був у новацькому рої "Бобри". В часі новакування відбув п'ять новацьких таборів, здобув 18 новацьких вмілостей і всі три новацькі проби. У 1975 році здобув на Новацькому Злеті на "Вовчий Тропі" перше місце.

В юнацтві Тиміш від 1978 року, а тому що в Йонкерсі, де він з батьками живе, не було досить юнаків, він перейшов до Станиці в Нью-Йорку, де є у 9-ому курені ім. С. Завойовника в гуртку "Орел". Тепер він у гуртку виконує діловодство писаря. Першу пробу завершив він заприсяженням на курінній прогулянці у травні 1979 року, а тепер має вже 6 юнацьких вмілостей. Спортивно-вишкільний табір цього року — це вже третій юнацький табір Тимоша, і тому не диво, що саме він здобув чашу за найкращу, пластову, поставу. Бо Тиміш дарма, що має всього 14 років вже справжній пластовий "ветеран", і хто відбув стільки таборів як він, мусить бути пластуном з глибокого переконання, таки "з крові і кости". Бажаємо йому, щоб залишився таким на ціле життя!

Ваші заощадження складайте, а позички на всякі потреби беріть у фінансовій установі, що їй на ім'я:

**УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА
 КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА
 "САМОПОМІЧ" У ДІТРОЙТІ
 ТРИ БЮРА ДЛЯ ВАШИХ ПОСЛУГ**

НА ЗАХОДІ МІСТА
 7346 Michigan Avenue
 At Tarnow
 Detroit, Michigan 48210
 Tel.: 841-2390

У ВОРРЕНІ
 28792 Royan Road
 Warren, Michigan 48092
 In The King Plaza Just South of 12 Mile Rd.
 Tel.: 573-7074

ГОЛОВНЕ БЮРО
 11838 Jos. Campau Avenue
 Hamtramck, Michigan 48212
 Tel.: 891-4100

Щадіть — Позичайте — Обезпечуйтесь.

Хоч пластуні часто співають про циган і згадують у щоденних висловах, напевно не всі задумувались над цим, хто такі цигани.

В Україні люди стереглись перед ними, бо казали, що цигани крали. Звичайно робили так: до хати заходила циганка й пропонувала,

Так колись їздили по Європі цигани

В Америці їх бачимо, коли проходимо вулицями. Циганки сидять у великих вікнах, прибраних шовками та оксамитами, і закликають прохожих помахом руки, щоб зайшли, а вони їм поворожать. Циганки ворожать на картах, з руки, з кришталевої кулі... Часто читаємо в газетах, як їм вдається при допомозі ворожби так заворожити своїх клієнтів, що ті віддають їм великі гроші. Та це тільки такі дуже помітні приклади. Направду, то про циган небагато знаємо, бо вони живуть навіть в Нью Йорку дуже відокремлено.

Цигани — це кочовики, які постійно мандрують, а проте, хоч і не мають писаної історії — зберегли свою мову і свою ідентичність. Їх приблизно 3 мільйони.

Походять вони мабуть з центральної або південно-східної Азії, звідки перейшли десь у 1000-му році до Персії, а звідти розбрелись по Європі, північній Африці та заїхали й до Америки та Австралії.

Цигани мають свою мову — "романі", мають своїх ватажків і королів. Ніхто, здається, не знає, як вони організаційно поєднані. Коли, наприклад, кілька років тому помер у США їх король, зїхалися тисячі циган з цілого світу. Отож комунікація в них дуже добра.

З вигляду цигани невисокі, смагляві, з чорним волоссям. Мужчини завжди спеціалізувалися у виробі з металів, жінки заробляли гроші головно вороженням.

Скрипки "ридають" на похороні Йошви Нмета в Парині, нерівнина популярної в Європі циганської оркестри.

що поворожить; коли ж господиня годилась, казала, що до ворожби їй треба чи кістку цукру, чи дерев'яну ложку, чи курку — щонебудь за чим господиня мусіла б вийти з кімнати. В той час циганка встигала щось вкрати й заховати у широкую спідницю. Але зате всі любили слухати, коли цигани співали й грали, звичайно на скрипці. Кажуть, що саме цигани привезли до Європи першу скрипку. А композитор Лішт навіть твердив, що вся мадярська музика — циганського походження.

Нема сумніву, що цигани — незвичайний феномен. Зверніть на них увагу в своїй місцевості.

Спека... Сонце не гріє, а "пражить"! Під розлогими каштанами й кленами сидить на лавочці старенька жінка, моя знайома.

— Добридень! Як себе нині почуваєте? — питаю, підходячи до неї.

— Холодно! — відповідає коротко, і щупить плечі.

— Холодно! — у таку спеку?!

— Так... Дуже холодно. Не дивуйтесь... буває... Після короткої мовчанки продовжувала:

— Колись було навпаки — навіть у тріскучі морози, без хутра було тепло... Тепло робилося від дотику дитячих рук, від лагідного слова чоловіка, від щирої приязні людської... А пепер постаріла, стала нікому більш непотрібною і нецікавою. Тому й костенію від душевного холоду. Самота, навіть і в найгарячішу пору року, — заморожує...

Наче хтось мені жбурнув за комір жменю снігу. Від висловлених з безмежною гіркотою слів, нараз і мені зробилося холодно.

Пригорнула до себе і почала, як уміла, потішати засмучену жінку. Щоб відвернути її увагу від журливих думок, попросила розказати мені про її діяльність під час Другої світової війни, про яку дещо чула раніше.

Вона неохоче, мляво, почала розказувати про окремі події. Але поступово голос зміцнів, заблищали по-молодечому очі, і полилась яскрава розповідь про ті далекі, страшні роки. Про те, як вона гуртувала навколо себе молодих і старих, і поспішала, разом з ними, на допомогу раненим і дітям — взагалі всім потребуючим уваги й допомоги.

Ця розповідь ілюструвала, якою величною, хорошою може бути людина! І як багато кожний з нас може доброго зробити, — аби тільки було бажання.

А скільки цікавого й повчального знають наші старі люди! І прийшло на думку, — як би зробити так, щоб не пропали, не канули у безвість ці знання? А може запропонувати існуючим уже клубам чи світличкам для старших віком, щоб при зустрічах записували на магнітні стрічки розповіді — спомини — наших старших громадян? А щоб це не робилося хаотично, то треба було б, заздалегідь, накреслювати теми. Наприклад: Найяскравіша подія в дитинстві, яка мала вплив на дальший, фізичний чи духовний, розвиток оповідача. Коли це був негативний вчинок, то як і хто допоміг його направити?

Далі: героїчні вчинки, добродійні. Яскраві епізоди з життя. Історичні події, в яких брали участь, і т. ін.

Який багатющий матеріал призбирався б для наших письменників, педагогів та істориків! А наші шановні бабусі і дідусі мали б змогу переконатися в тому, що вони потрібні, що ними та їхнім життєвим досвідом і знаннями цікавиться молодше покоління. Скільки тепла це влило б у їхні стомлені серця!

При цій нагоді хочеться звернути увагу молодим людям, які мають стареньких батьків і намагаються, за будь-яку ціну, випроводити їх з дому, мотивуючи це тим, що, мовляв, не можуть перенести їхніх капризів та "дивацтва". Таким хочемо сказати: — згадайте, скільки капризів ваших перетерпіли батьки ваші! Скільки безсонних ночей над вами пересиділи в тяжкій тривозі, коли ви були хворі? І, нарешті, скільки вони віддали праці і здоров'я, заки ви стали на власні ноги!

Чому ж би й дітям, у свою чергу, не бути уважливими до своїх батьків! Чому не забезпечити спокійної старості тим, хто народив вас на світ Божий! Знайте, що таких дбайливих дітей, пізніше нагороджує Всевишній чудовим, ні з чим не зрівняним почуттям, а саме почуттям добре виконаного обов'язку! Пошана і хвала таким!

А яке полегшення для молодого подружжя, коли батьки, живучи разом з ними, допомагають їм виховувати дітей!

Тож чи не варто, перед тим, як шукати місця в пансіоні для мам чи тата, задуматись над тут написаним!

До нас пишуть...

Торонто, 8. 9. 80

Дорогі Друзі,

Пишу я цього листа до Вас, щоб заохотити скласти гроші на пресфонд «Юнака», а не на всякі непристойні видатки ги дурнизки. Під час літа я працював і вирішив підтримати улюблений журнал «Юнак» і тому дарую п'ятдесят доларів на цю шляхетну ціль.

Більшість юнажок і юнаків також заробили дещо під час літа й тому з щирого серця закликаю всіх друзів піддержати це добре діло. Це буде доказ, що самолюбство ще не цілком взяло верх над нами.

Хто зерговий?

З пластовим привітом

Петро Верига

Залузую банковий переказ на 50 дол.

Дорогий Друзе Петре! Сердежно дякуємо за щедрий дар для «Юнака», а ще більше вдячні за живий приклад жертвості, за розуміння потреб нашого журналу й Пласту та важливої справи друкованого слова в житті українського юнацтва. Сподіваємося, що інші юнаки та юнажки захожуть піти Твоїми слідами. Щира подяка ще раз.

Скоб! РЕДАКЦІЯ

«ЮНАК» ДЯКУЄ ЗА ПРИВІТИ З ТАБОРІВ

ВЕЛИКИЙ ДАР НА ПРЕСФОНД «ЮНАКА»

8-ий Курінь УПЮ-ок ім. Княгині Романової з Монреалю переслав на пресфонд «Юнака» свій цілорічний заробіток у сумі 400 дол.! Ці гроші юначки зібрали з продажу дрібничок на Різдвяному ярмарку, колядою і гагілками.

Сердечно дякуємо працюючим юначкам за великий добрий вчинок для «Юнака». Містимо їхню знімку, яку переслала, враз із чеком, зв'язкова куреня ст. пл. Христя Маців.

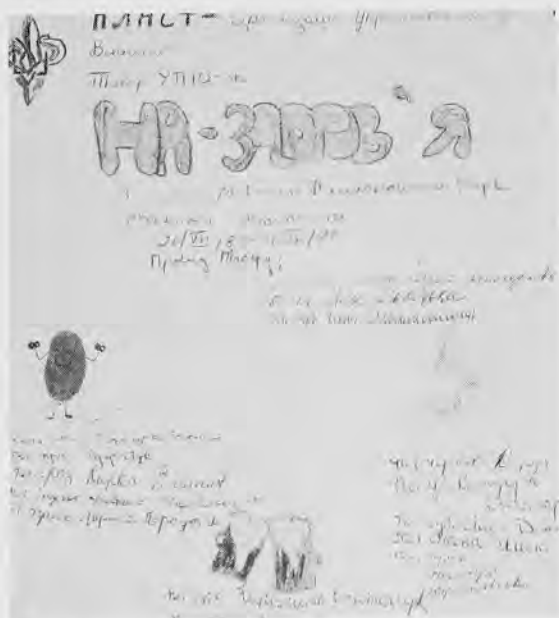

Члени VIII-го Куреня УПЮ-ок ім. Кн. Романової в Монреалі

ВІТАЄМО АНДРІЙКА — МАЙБУТНЬОГО ПЛАСТУНА

Сердечно ми вітішилися, що наших друзів — зв'язкову і зв'язкового Христину й Богдана Колосів, обдарував Бог сином Андрійком. Вітаємо маленького Колосочка й дуже гратуємо його другу Богданові та подрузі Христині. Хай виростає щасливий і здоровий і відразу пластуном! А ми чекаємо, щоб прийшов до нашого Куреня.

За Провід XV-го Куреня ім. Тараса Чупринки, Торонто пл. скоб Юрій Гуцуляк — курінний

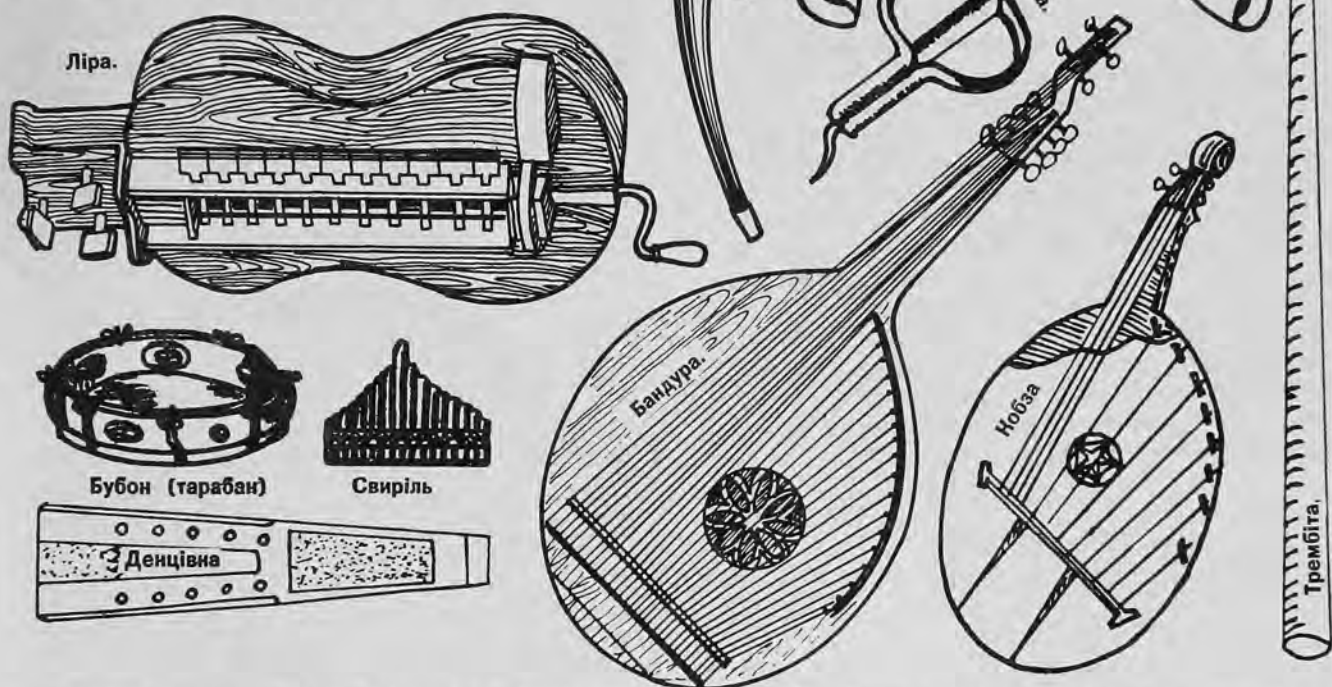

ПІЗНАЙМО НАШІ НАРОДНІ МУЗИЧНІ ІНСТРУМЕНТИ

В останніх роках народня музика в усіх країнах, а вже зокрема в Америці, переживає особливу популярність і зацікавлення нею серед широких кіл молоді. Велика кількість спеціальних груп, які виконують т. зв. народню музику при супроводі різних інструментів — незвичайна популярність різного рода гітар, муринська музика — це все добре відоме нашим молодим читачам, які цікавляться усім, що модне і люблене в їхньому наволишньому світі.

Не знаємо, однак, наскільки наші читачі ознайомлені з українськими народніми музичними інструментами та чи знаходять подібність до тих, що їх уживають тепер для супроводу т. зв. "фолкс мюзік".

Подаємо, отже, опис та назви деяких наших інструментів, — може вони не всім загально відомі.

Цимбали. Інструмент, добре відомий і в інших народів, особливо в Угорщині, мав дві дошки. На верхній були натягнуті струни, 12 груп по 4 струни того самого строю в кожній. Грають на цимбалах паличками.

Гусла. Інструмент знаний серед слов'янських народів, нагадував арфу, ніби у зменшеній формі і в лежачому положенні.

Пір (звичайно з волових рогів, але можливий і з дерева чи бляхи) та **лігава** — це інструменти, що їх уживають пастухи.

Трембіта, знана на Гуцульщині, — сурма завдовжки 3-4 метри, стійкової форми. Звук її протяжний, сумовитий.

Сопілна або дудна — вирізана з різного роду дерева (лищина, калина, ясень), із 6-7 дірками.

Ліра. Прийшла з заходу, де в X-XI ст. відігравала велику роль. У другій половині XVIII ст. бандура поступово утрачала своє значення і для акомпаньменту дум почали вживати ліру, інструмент струнно-клявішевий. Ліра мала три струни.

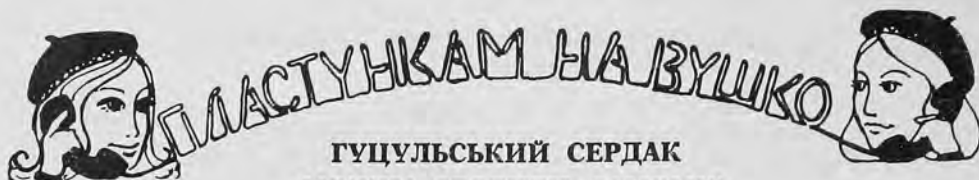
Кобза. Це — давній струнний інструмент, татарського походження, в Україні став популярний з початком XVI ст. Татарська кобза мала дві струни, коли перейшла до України — від 8 до 16 струн.

Підбасон або басоля являє собою струнний інструмент, посередній між віолончелею та контрабасом. Він особливо популярний як "бас" при акомпаньменті до танків.

Духові інструменти, як правило, дерев'яні.

Дуда — складніший інструмент, поширений віддавна на Заході, особливо в Шотляндії, Німеччині, Чехії тощо. Шкіряний міх з дерев'яними та металевими частинами, що ними вдувається повітря.

Бандура. Стала популярною в Україні в другій половині XVI ст. Розвинулася з інструменту, відомого в Англії у середині XVI ст. під назвою "пандора". Будучи досконалішою, усунула кобзу. Число струн — 12-13, хоча часами доходить навіть до 30.

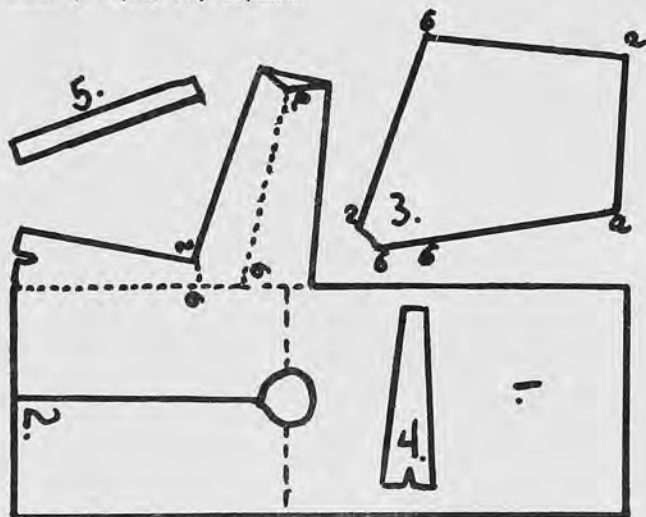

ГУЦУЛЬСЬКИЙ СЕРДАК МОЖНА ЗРОБИТИ САМОМУ!

Коли гуцульський, брунатний сердан у США — це частина однострою пластунок, в інших країнах ще його не всі мають.

Хто був на останніх Юнацьких Зустрічах, знає, як гарно та привабливо виглядають пластуни в гуцульських сердаках. Тому не диво, що всі стараються їх мати. Наші читачки пишуть до редакції у різних справах, і ми дуже раді та стараємося завжди їм півловисти чи допомогти. Отож вже не раз питали нас за ці сердаки, а ми подавали зацікавленим інформації, де можна купити їх та скільки це коштує. Постійно приймає замовлення на сердани "Молоде Життя" Нью-Йорку, але хто має час, можливість, або котра з юначок має добру маму чи бабуню, тоді можна думати про виготовлення сердака дома.

Для цих "відважних" подаємо вдруге (ми вже подавали взір сердана в "Юнаку" перед десяти роками) точний опис, враз з рисунком такого сердака на підставі жіночого журналу "Наше Життя". Розуміється, пластуни виготовляють сердаки не зі сукна, як це робили колись на Гуцульщині, але з легшого брунатного матеріалу. Часто бачимо, що його підшивають такої самої барви підшивкою, щоб добре "лежав". Зверніть добре увагу, Дорогі Подруги, як має бути сердан прикрашений волічкою і в яких місцях. Я завважила, що деякі вишивальниці у своїй запопадливості забагато його прикрашають, заширокують обмітку, і тоді він тратить свій оригінальний стиль. А ми ж хіба всі хочемо зберегти оригінальний стиль у нашому народному вбранні.

Крій гуцульського сердака

1. Станок із перегнутого нусника сукна. 2. Передні, доставні смуги станку "грідушки". 3. Рукав сердака. 4. Бічний клин. 5. Стоячий комір.

Передня пола гуцульського сердака

Сердан обведений обміткою з волічки та декоративним швом із кольорової волічки. На грудях, там де "грідушки" лучаться зі станком — декоративні петлі.

СЕРДАН

Сердан — це рід свити із червоного або брунатного сукна. В засаді крій сердана заснований на тому самому перегнутому нуснику матеріалу, що й інші свити. На рисунку бачимо, що він робить станок. (1). По його середині роблять виріз для шиї. Передню частину розрізують на обидві поли. Щоб вони заходили одна на одну, додають до них довгі смуги "грідушки" (2). Рукави мають своєрідний крій (3). Їх приточують до станку швом до переду. Збоку сердан викінчують клинами (4). Виріз шиї обведений невеликим стоячим коміром (5).

Усі шви сердака орнаментовані стібами із колірної волічки. Окрім того "грідушки" ізпереду покриті орнаментом з волічкового шнура (дивись рисунок) у жовтій, цеглястій і зеленій барві. Часто бувають ще нитички із тієї ж колірної волічки, звані "дармовисами" або "бавтници", себто зав'язки, що звисають від коміра.

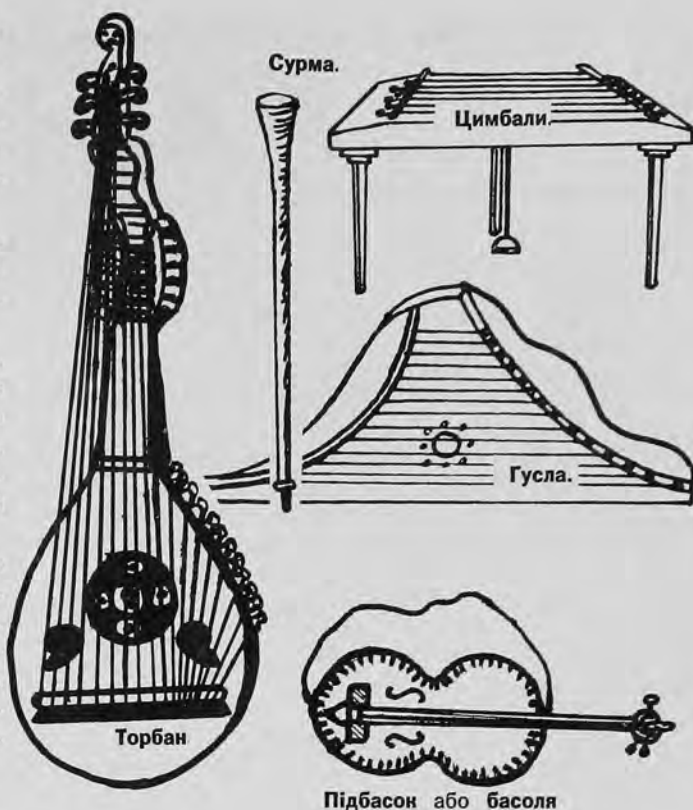
Сурма. З ударних інструментів у народній українській музиці вживається **бубон** або **тарабан**. Це обруч, обтягнений шкірою, без означеної висоти тону. Крім того існує **решето**, щось наче мініатюрний бубон, з металевими кружалами в дерев'яному обручі. Решето нагадує тамбурин у сучасній оркестрі. За козацьких часів були відомі **літаври** та **тулумбаси**, подібні до сучасних літаврів.

Нарешті, відомий народний інструмент — **дримба**. Він металевий. На ньому грають, тримаючи його в зубах і одночасно рухаючи пальцями окремий еластичний дріт.

Торбан. Найбільш улюблений інструмент у XVIII ст., головню популярний у колах козацької старшини. То був струнний інструмент (12-13, часами число доходило до 30, а то й більше струн), трохи подібний до бандури, проте складніший у техніці гри. Тому він і не був поширений у народніх масах, а після середини XIX ст. взагалі більше не вживався.

Народні інструменти вживано або окремо, сольово (напр., пастуші інструменти), або для супроводу пісень (бандура, кобза, ліра), абож спільно, в різних комбінаціях, зокрема при танках, у формі і під назвою "**троїста музика**". Мелодію звичайно грає скрипка або кларнет. За додаткові інструменти правлять звичайно цимбали, підбасок, решето, бубон, друга скрипка — у різних сполученнях із трьох інструментів.

"Юнан" за грудень 1970 р.

РОБИМО ПРИКРАСИ НА ЯЛИНКУ

Прикраси на ялинку сьогодні роблять з таких різних матеріалів та вони такі цікаві, що ніхто вже не вдовольняється "традиційними" кольоровими кулями, що їх купується в кожній крамниці.

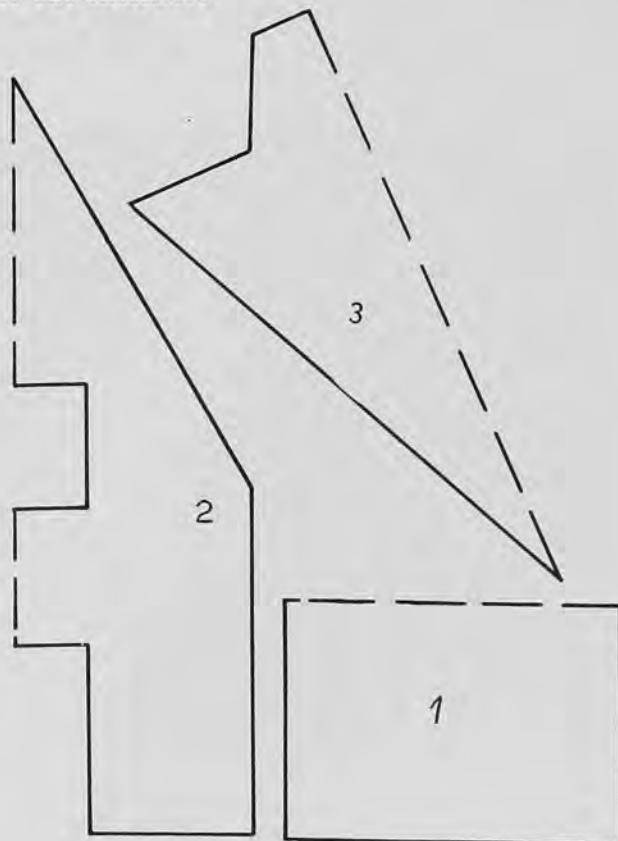
Треба нам щораз щось іншого приготувати на наші ярмарки, бо інакше не знайдемо покупців, крім наших батьків, що приходять з родинного обов'язку на ярмарки до пластової станиці і "рятують" своїми закупамі курінні заробітки.

Чи знаєте, що можна зробити дуже гарні прикраси на ялинку із звичайних т. зв. "грегам крекерс", плоских квадратних тістечок, що їх купується готові в пачках?

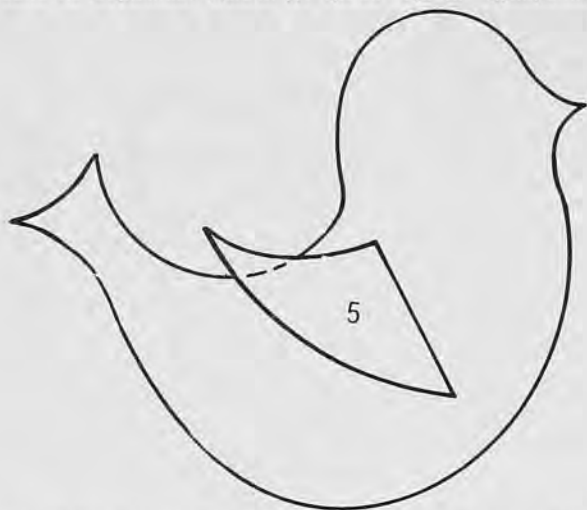
При допомозі дуже звичайних речей можна з них зробити хатку, дерево чи пташку. Для цього подаємо вам узори, які треба спершу витяти собі зі звичайного паперу. Це ч. 1 один бік хатки, 2. перід і зад хатки, 3. дах, 4. дерево і 5. пташок.

Увага! Там, де переривана лінія, треба папір скласти в половину й витяти подвійно. Узори число 1 і 3 треба витяти два рази як також крильце для пташки в узорі ч. 5.

Коли витнемо вже взори, тоді треба собі приготувати такі речі: пачку тістечок, велику голку або шпильку, пачку цукру-мучки, трубку до прикраси тортів із її частинами, два-три білки, звичайний цукор, срібні цукерочки до прибрання і сильну нитку, щоб повісити прикраси.

Витяти з паперу узори кладіть на тістечка і голкою, або шпилькою, робіть густо дірочки через папір і тістечко. Тоді зійміть папір і голкою ведіть по лініях дірок на тістечку. Обережно ломіть тістечко після узору. Як витнете тістечка на усі частини хатки, дерева й пташки, беріться їх прикрасити ще заки зліпите до купи. На прикрасу змішайте цукор-мучку з білками та наповніть цією масою трубку до прикрас торта. Прикрашуйте як показано на образкові, даючи де треба "срібні" цукерочки ще

заки маса не затвердне. "Клей" для зліплення прикрас робимо із 2 горняток звичайного цукру, який треба на сковороді розтопити, але вважати, щоб не зробився брудний. Обережно, щоб не попекти пальців, ліпіть тим

"клеєм" усі частини хатки, дерева, а в пташці крильця, а щойно, як вони присохнуть, тоді нитку до завішення прикрас на відповідному місці. Після першої спроби ці прикраси зовсім не важко робити, а ще до того приємно, що невдалі частини можна "зужити" — з'їсти.

Подруга Оля

НОВИЙ ЗБІРНИК ПІСЕНЬ

Звичайно нам бракує співаників (хоч і є в нас пластовий), щоб їх уживати у пластових зайняттях чи за підготовки до різних пластових імпрез. Тому з приємністю реєструємо появу нового збірника пісень, що вийшов у 1979 році в Канаді. Його приготувала Музична Комісія Крайової Централі Української Шкільної Ради. Збірник призначений для рідних і цілоденних шкіл та курсів українознавства.

У збірнику подані пісні тематично й музично пристосовані до трьох вікових груп дітей і молоді. Спершу поміщені пісні призначені для 1-3 класи, відтак пісні для 4-6 класи і вкінці третя група — пісні призначені для курсів українознавства. При кінці збірника є ще й сценки для молоді п. н. "Україна в калейдоскопі", яку опрацювала пл. сен. Марія Павлишин. Вона враз із сестрою Ювеналією та з Квіткою Зори-Кондрацькою — відомою диригенткою хору "Веснянка" в Торонті, опрацювала цілий збірник, який може бути дуже корисним для пластунок і пластунів.

Ціна його з програмою для навчання співу 7.50 дол., а без програми 6.00 дол.

Адреса для замовлення:

Ukr. Can. Music Committee, Mrs. M. Pawlyshyn
155 Sherbourne St. — Apt. 1613
Toronto, Ont. M5A 3W2, Canada

Подаємо для наших читачів дві колядки до вивчення із того збірника.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

Українського Робітничого Союзу

ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ПЕРЕДОВОЇ БРАТСЬКОЇ УСТАНОВИ
УКРАЇНСЬКИХ ЛЮДЕЙ В КАНАДІ І АМЕРИЦІ.

Модерні — першої класи — забезпечені поліси на життя; Допомога окваліфікованим і немічним членам; Стипендії і стипендіальна допомога студіюючій молоді у вищих школах; Дитячі підприємства, таборування і Курси Українознавства; "Народна Воля", "Форум" журнал молоді в англійській мові і відпочинкова оселя "Верховина".

По ближчі інформації пишть або телефонуйте до місцевих секретарів і організаторів УРСюзу, до його головного організатора на Канаду Анатолія Білоцерківського на адресу: 490 Oka St., LaSalle Quebec, Canada, Tel. (514) 266-1775 або до Головної Канцелярії УРСюзу — 440 Wyoming Ave., Scranton, Pa., U.S.A. Tel. (717) 342-0937.

ХРОНІКА

В січні цього року подали ми на сторінках "Юнака" зміст змагу для юнацтва, що його проголосили крайові коменданти і крайові референти УПЮ в США.

Змаг розпочався 1-го листопада 1979 р., а закінчився 15-го квітня 1980 р.; його висліди були проголошені на Св'ятах Юрія в Бофало, на "Вовчій Тропі", в Чікаго й у Філядельфії.

Все ж ми певні, що читачам "Юнака" цікаво знати хто здобув перші місця і в яких категоріях, тому подаємо його висліди.

Першунами в поодиноких категоріях були:

I. Українська мова:

20-ий Курінь УПЮ-ок в Ньюарку
28-ий Курінь УПЮ-ок у Клівленді
11-ий Курінь УПЮ-ів у Філядельфії.

II. Пластова пісня:

14-ий Курінь УПЮ-ок у Філядельфії

III. Пізнай громаду, в якій живеш:

6-ий Курінь УПЮ-ок в Чікаго.

ЗМАГ ЮНАЦТВА В США ЗАКІНЧИВСЯ УСПІШНО

IV. Допомога дисидентам:

6-ий Курінь УПЮ-ок в Чікаго.

V. Пізнай батьківщину своїх батьків:

44-ий Курінь УПЮ-ок в Ньюарку.

У загальному точкуванні місця добули такі курені:

Юначки

1. 20-ий Курінь УПЮ-ок в Ньюарку
2. 28-ий Курінь УПЮ-ок в Клівленді
3. 44-ий Курінь УПЮ-ок в Ньюарку
- і 6-ий Курінь УПЮ-ок в Чікаго
4. 2-ий Курінь УПЮ-ок в Нью-Йорку
5. 16-ий Курінь УПЮ-ок в Нью-Гейвен

Юнани

1. 11-ий Курінь УПЮ-ів у Філядельфії
2. 49-ий Курінь УПЮ-ів у Трентоні

Злучені групи юначок і юнаків

1. 8-ий Курінь УПЮ-ок і 23-ий Курінь УПЮ-ів з Гартфорду
2. 34-ий Курінь УПЮ-ок і 53-ий Курінь УПЮ-ів із Сіракуз
3. 40-ий Курінь УПЮ-ок і 27-ий Курінь УПЮ-ів з Бофало

4. Гурток "Чайна" УПЮ-ок і 51-ий Курінь УПЮ-ів із Джерсі Сіті.

У змагу брало участь 12 куренів юначок, 2 курені юнаків і 5 груп юнаків і юначок з поодиноких станиць, які на час змагу дістали дозвіл працювати разом.

Усі першуни одержали нагороди виконані мистцями п. Славою Герулян, К. Шонн-Русичом і грамоти виконані ст. пл. Г. Рогожею з Нью-Йорку. Цілий змаг, як інформують крайові коменданти, перейшов дуже цікаво, корисно та дав багато незвичайно гарного матеріалу. Зокрема, цікаві ігри, що їх юнацтво вміло достосувало до українських обставин. Є ідея, щоб ці ігри були в якийсь спосіб доступні для цілого юнацтва і може найдуться меценати, що допоможуть їх помножити чи видати.

На XIII Конгресі Українців Америки у Філядельфії в жовтні ц. р. найкращі праці юначок і юнаків з того змагу були виставлені для широкої публіки, що з великим заінтересуванням їх оглядала.

ТАБІР ІМ. ЦЬОПИ ПАЛІЇВ "СПАРТАНКИ"

9-го липня ц.р. табір юначок на Вовчій Тропі мав "хрещення". Під вечір на нашу поляну прийшли наші гості — юнани, новачки і новачки. Вони склали нам свої побажання, а ми вручили їм смолоснипи, і тоді всі пішли до ватри.

При запаленій ватрі слухали ми коменданта табору юнаків пл. сен. Романа Копача, який оповів нам про визначну пластунку сл. п. Цьопу Паліїв. Ми назвали наш табір її іменем і вибрали назву "Спартанки", бо так називався перший зорганізований пл. сен. Ц. Паліїв гурток. А далі ми співали пісні і давали інші різні пункти програми. Було дуже приємно.

Коменданткою нашого табору є пл. сен. Ніна Самоїш, а бунчужною ст. пл. Арета Бун. Нас — 86 юначок.

пл. прих. Дарця Новч

Self Reliance (N.Y.) Federal Credit Union
108 Second Avenue, N.Y. 10003

Tel.: 212-473-7310

СКЛАДАТИ ГРОШІ ЧИ ПОЗИЧАТИ

НАЙКОРИСНІШЕ

У ФЕДЕРАЛЬНИЙ КРЕДИТОВИЙ
КООПЕРАТИВ "САМОПІЧ"

В НЬЮ-ЙорКУ

ЗАКРИТТЯ ПЕРШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ВІЛЬНОЇ ОЛІМПІЯДИ

У неділю 10-го серпня ц. р. на Оселі "Калина" в Аргентині було закриття Першої Олімпіади Української Вільної Молоді. Гарна погода допомогла якнайкраще провести завершення цієї історичної події української спільноти в Аргентині.

Ранком продовжувалися ще різноманітні спортивні змагання, які не можна було закінчити іншими днями з приводу не дуже сприятливої погоди.

Перед закриттям відбулася польова Служба Божя, яку відправив єпископ Української Католицької Церкви Кир Андрій Сапеляк.

Після обіду й закінчення змагань приступлено до найсвятковішої частини — до роздачі нагород учасникам Олімпіади.

Лави змагунів були усталені на призначених місцях, прапори стояли на почесному місці. Довкруги Олімпійського Вільного Вогню, що горів

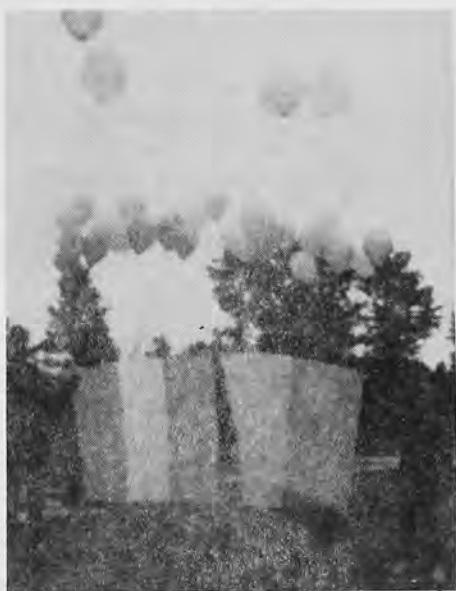
При закритті роздано біля 240 медалів. Для усіх присутніх це був доназ, якими важливими є спорт і змагання, як він притягає молодь, як в'яже її організацію, будить і зміцнює її національну свідомість та готовість до дії і жертв.

Як символічний привіт братам в Україні випущено вгору десятки синьо-жовтих бальонів з прапорами Аргентини й України.

Відтак розпочалася найкраща частина свята — роздача нагород учасникам Олімпіади. Усі першуні одержали золоті медалі, а ті, які здобули другі місця, срібні.

Закриваючи ці Олімпійські Ігрища Української Молоді, Організаційний Комітет подякував Проводам осель "Веселка" і "Калина", Організаціям Пласту, ОДУМ-у, і СУМ-у, студентам Семінарії в Буенос Айрес, впорядни-

Синьо-жовті бальони злітають під небеса, щоб передати гарячий привіт нашим землякам в Україні...

Юначки з дружини Пласту, які здобули перше місце в грі "нюколь", П. Роман Зінько з Централі "Відродження" роздає золоті медалі.

По боках прапори Куреня УПУ-ок і Куреня УПУ-ів ім. Святослава Завойовника, посередині олімпійський прапор. Стоять зліва: пл. розв. Павло Борун, юначка з СУМ-у Христя Мороз і пл. розв. Петро Корольон.

під час цілої Олімпіади, усталилися представники організацій та численні гості. Після спільного відспівання національного гімну промовляли: від Української Центральної Репрезентації — п. Володимир Котульський, від Централі "Відродження" і Оселі "Калина" п. Роман Зінько і на закінчення від молодечих організацій, що брали участь в Олімпіаді, голова Комітету ст. пл. Андрій Шаварняк.

На Олімпіаді проведено такі роди спорту: футбол, папіфутбол (для наймолодшого юнацтва), волейбол, відбивання хлопців, нюколь,* гандбол, "пельота аль сесто"**, біги на 40, 60 і 100 метрів, перегони на 200, 400 і 800 метрів, штафета на 60 метрів, скоки в далечінь, скок вгору, настільний теніс. У змаганнях брали участь дівчата й хлопці віком від 6 до 18 років.

нам і молодим змагунам, які всі показали таку зрілість, роважність і любов до ближнього.

* Нам не відомо, що це за спортова гра, і тому просимо наших аргентинських друзів пояснити читачам "Юнака" як грається "нюколь".

* За в'ясненням тих, що побували в Аргентині, "пельота аль сесто" це по нашому кошинівка.

Від редакції: Наш постійний співробітник ст. пл. Карло Собенко з Аргентини пересилаючи такі цікаві та докладні матеріали про Вільню Олімпіаду Української Молоді в Аргентині зі смирністю не подає, що мотором і організатором тієї дуже успішної імпрези були саме пластуні, а головне старші пластуні.

Честь їм і слава за те! Надіємося, що пластовий провід це належно відмітить і дасть їм за це признание!

—МОЄ ПЕРШЕ ЮНАЦЬКЕ— —СВЯТО ВЕСНИ—

У листопаді я з іншими новачками перейшла до юнацтва. Я не знала, як то буде бути юначкою і чого сподіватись.

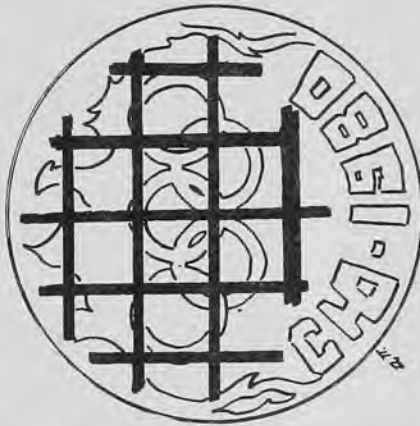
Прийшла весна. Я і вісім інших юначок з мого гуртка "Лисиці" у 18 Курені в Нью-Йорку рішили брати участь у Святі Весни на оселі Вовча Тропа. Збірка для виїзду була назначена на 5-ту годину рано, але автобус виїхав щойно о 6:30 год., а на оселю ми приїхали в 9:30. Всі юнаки й юначки забрали з автобуса свої наплечники й пішли з ними на плечах до місця таборування. Ми поставили шатра, а тоді пішли на теренову гру. Наш 18-ий Курінь виграв друге місце в тереновій грі, а юначки з Пасейку виграли перше. Вечором ми мали цікаві ватри. Вони були цікаві, бо мали смішні й гарні точки. Наші спортові змагання почалися в неділю. Після змагань ми одягнули однострої і мали збірку до церкви.

Цього року юначки назагал любили їжу з кухні, але були й такі, що не любили...

У понеділок були спортові фінали й закриття Свята Весни. У час закриття багато куренів дістали нагороди, але найбільше нагород здобули Курені 44-ий і 38-ий.

Так закінчилося наше триденне Свято Весни.

пл. прих. Христина Добрянська

На рисунку відзначна Свята Весни 80 р. виконана ст. пл. Тарасом Ліщинським, ЧМ.

24-ГОДИННЕ ТУРНЕ НА РОВЕРАХ

Турне на роверах було заповіджене компанією "Пепсі Ноля" заздалегідь на 24 і 25 травня ц.р. у Центральному парку в Нью-Йорку.

У суботу 24 травня був гарний день, але зимний. Я збудився в годині 8-ї ранку і приступив до перевірки ровера. Треба було надуті повітря в колеса і змазати всі рухомі частини. У термос налив я води, а в торбину набрав коржів, які напів попереднього дня. В год. 10:30 ранком виїхав я з дому і поїхав вулицями Нью-Йорку до Центрального парку. За 15 хвилин заїхав на збірний пункт, де відбувалася реєстрація. Після відгодинного чечання на свою чергу, я одержав реєстраційний номер "M617".

Застартував я, як і всі інші, о 12-й годині. Зразу зустрісвся з паном Стейнбеком і ми рішили, що найкраще буде створити колонну з роверистів, тоді буде менший спротив повітря. Та Стейнбек по якомусь часі змучився і відстав, а на його місце прийшов інший роверист, який був перетонець. На щастя, він мав такі самі рухи як і я, і не знав, що я їду за ним ззаду. За ним я поїхав 15 миль, а тоді відстав. Цей роверист мені дуже допоміг, бо за ним я створив собі дуже добру швидкість — за 48 хвилин я поїхав 17 миль. Цілих тих 17 миль я їхав зі швидкістю 21 миль на

38-ий Курінь УЛЮ-он з Пасайн вітає свою перемогу вибухами радості. Фото (з англійської "Свободи")

годину! Коли я відстав і випив воду та знову рушив, то зустрів знову Стейнбека. Він їхав 15 миль, а я 20.

Думав я закінчити турне по 260-й милі, та передне коло заїхало в діру і я почав більше дивитися на дорогу. Проїхав я десь біля 50 миль. Ніщо не боліло, тільки в горлі так мене драгло, що я мусів купити цукерок. Це горло мене зруйнувало, я не міг так добре вже їхати. Я думав поспати вночі й їхати далі. В 8-й годині я вже зробив 105 миль і завернув додому.

На другий день вранці я довідався, що участь в турне брало 11,000 роверистів. Перше місце здобув роверист, який проїхав за ці 24 години 440 миль. Хто бажав би знати більше про цю туру, або про ровери, то напишіть до мене:

Ihor SZONK

13 East 7th St., New York, N.Y. 10003

ТАБОРИ ЮНАЦТВА В АРГЕНТИНІ В ЗНІМКАХ

Хоча табори для юнацтва в Аргентині відбулися ще у місяці лютому 1980 року, ми, а особливо наша вірна співробітниця подруга пл. сен. Маруся Литвин, не могли ніяк дочекатися обіцяних юнаками дописів про події і переживання з цього далеко віддаленого пластового табору в Південних Андах. Але подруга Маруся переслала нам тепер ряд знімок з табору із їх описом і це напевно буде цікавіше нашим читачам, як звичайний репортаж. До знімок залучена також маленька мапа Аргентини із зазначеним на ній місцем таборування. Усі юнаки й юначки, що нарікаєте, коли на місце таборування треба їхати більше ніж три години автом — погляньте на цю мапку і на віддаль табору від Буенос Айрес і... порівняйте! **Реданція**

ПЛАСТОВІ ТАБОРИ В ПІВДЕННИХ АНДАХ — АРГЕНТИНА

Учасники таборів — УПЮ-ок "До вершин" та УПЮ-ів "В силі перемога", які відбулися від 28 січня по 18 лютого 1980 р. в Національному парку Л'ос Алерсес над озером Футалауфкен у провінції Чубут. Місцевість віддалена від Буенос Айрес на 2000 км. (Алерсе — це назва дерева, яке росте в наймокріших частинах Південних Андів, переважно над озерами. Це дерево, уванують, було першим, що появилось в тих околицях. Науковці начислюють тим деревам в деяких лісах більше ніж 3000 років. Належать вони до родини шпилькових дерев). Футалауфкен — це назва озера, воно видніє за таборовиками на знімку. В старій арауканській мові (мова індіанців, що жили й тій околиці) "фута" значить велике, а "лауфкен" озеро. Особливість цього озера — це його синьо-сріблясті води).

Характер цього табору був вишкільно-мандрівний. Вдалося виконати цілу програму до першої і другої юнацьких проб та перевірити пункти з практичного пластування. Для проведення гутірок допомогла нам погода. Дош ішов безперестанку один повний тиждень. Сильний холодний вітер примушував нас сидіти в шатрах. Лиш тільки хмари трохи роздиралися на небі, всі вибігали з шатер та старалися використати на різні прогулянки. Ми робили це, коли було зимно, аби тільки не ішов дощ.

Найцікавіша та найбільш вдала прогулянка обидвох таборів була та, в

На знімці (починаючи все зліва направо): стоять навколішки пл. прих. Люці Турча, Марселя Баборська, пл. уч. Христя Василик, пл. прих. Маруся Говдан, пл. уч. Леся Василик, пл. прих. Христя Синишин (з Монтевідео — Уругвай), пл. уч. Павля Балун, пл. прих. Марта Синишин (з Монтевідео — Уругвай) та пл. уч. Ірна Баран (таборовий писар). В першому ряді стоять зліва направо): ст. пл. Галя Соніл (Н. К. Пл-ок та Комендантна табору юначок), пл. уч. Галя Міщенко (бунчужна), ст. пл. Юрій Федишин (Н. К. пл-ів та комендант табору юнанів), пл. прих. Марьяна Стасів, Христя Нотуля, Марта Заборська, Урна Заборська, пл. уч. Марселя Сухінська, пл. прих. Андрій Гураль, пл. уч. Микола Єфримів, Христя Григораш (інтендантна таборів) та пані М. Назарин. В другому ряді стоять (зліва на право): пл. прих. Рінаро Бероговий, пл. уч. Юрій Похилан, пл. прих. Данило Лиховид, пл. уч. Андрій Василик (бунчужний), Юрій Назарин, пл. прих. Едуардо Слюсарчун та пл. прих. Юрій Гуренон.

номендантом ст. пл. Юрієм Федишином.
Хорунжий: пл. прих. Данило Лиховид.

Ранішня таборова збірна. На знімку крило табору юнанів, на чолі з своїм

“Дощин, дощин...” хоч не падав дуже то дрібноенько, перемочив не лише шатро, а нас усіх. На пообідній тиші пластунки розмовляли між собою. “А нам чомусь весело, не зважаючи на зимно...”

Пластунки підходять по сніданок. За ними таборова їдальня. Ченають пластунки прихильниці Марта Заборська, Ірина Заборська, Мартуса Синишин та Христя Котуля.

якій ми здобули вершок Ель Дежаль. Висота його 1920 м. На самій горі таборовики пережили найрадісніші хвилини, обнидаючись снігом, бавлячись у вічних снігах. Більшість таборовиків перший раз в житті бачили сніг та мали нагоду бавитися ним. Здобування вершка було дуже трудне, бо крім труднощів спинання вгору, треба було ще пробиватися поміж хащами, а того дня ще дув дуже сильний та холодний вітер. Тому нагорода першої стрічі з снігом була надзвичайна за такий труд. Для більшості таборовиків той табір був їхнім першим табором в горах. Все ж таки всі надзвичайно витривало витримали всі невідгоди й пригоди цього табору.

На пообідній тиші першого дня погоди після дощів таборовички зорганізували т. зв. таборову “матеаду” на таборовій поляні над річкою. Тому що погода манила всіх бути надворі, таборовички попросили дозволу пити “мате” (традиційний напйтак мешканців Аргентини). “Мате” — це певного роду чай з сушених листків “жерба мате”; ці литочки поливаються гарячою водою та п’ється через металеву “бомбілля” (подібна ця бомбілля до соломки на холодні напйтки, але внизу вона заткана, а вода переходить через малесенькі дірки). Мате — це смачний напйток, який надзвичайно добре надається для пиття у колі приятелів, розповідаючи цікаві пригоди та різні цікаві новини й враження.

На нашій таборовій “матеаді” сидять у колі над вогнищем, де пригрівають воду (зліва направо): пластунки: Христя Котуля, Марта Забор-

ська, Марселя Заборська, Христя Василин, Маруся Говдан, Павля Балун, Марселя Сухінська та Галя Міщенко.

СПИСОК ДАТКІВ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "ЮНАКА"

ДАТКИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "ЮНАКА" (яні вплинули до 20 жовтня 1980 р.)

США

Даток членів Пластової Станиці в Нью-Йорку (дивись окреме повідомлення)	\$22.00
М Годованець, Емпора	6.00
Замість квітів на могили (дивись окреме повідомлення)	\$1,651.00
США разом	\$1,679.00

Канада:

8-ий Курінь УПЮ-ів ім. Княгині Романової з Монтреалю	\$400.00
Замість квітів на могили (дивись окреме повідомлення)	20.00
Петро Верига (Торонто)	50.00
пл. сен. Василь Палієнко,	7.00
Канада разом	\$477.00

З нагоди іменин редакторки журналу "Юнак" і станичної Пластової Станиці в Нью-Йорку, пл. сен. Ольги Кузьмович склали 22 ам. дол. на пресовий фонд "Юнака":

пл. сен. Ірина Куровицька, пл. сен. Орест Кебало,
пл. сен. Оксана Козак, ст. пл. Богдан Гошовський
і пл. сен. Мотря Мілянич

На дарову передплату "Юнака" для незаможної юначки в Німеччині складаю 10 дол. в подяку за щирий подарок від друга пл. сен. І. Зубенна з Мюнхену.

пл. сен. Ольга Кузьмович

До адміністрації журналу "Юнак"
Торонто

Пересилаю \$10.00 на дарункову передплату "Юнака".
Журнал справляє приємне враження.

З привітом **Й. С. Саук** (Німеччина)

Замість квітів на свіжу могилу

св. п.

д-ра АНАТОЛІЯ ЛИТВАКІВСЬКОГО

в 40-ий день Його відходу у Вічність
пересилаємо 50 дол. на Фонд Пластових Видань
Ярослава й Ярослав Панчуни

Вшановуючи пам'ять

св. п. д-ра АНАТОЛІЯ ЛИТВАКІВСЬКОГО,

батька нашої Подруги ст. пл. Наталки Литваківської,
та

св. п. МИХАЙЛА БОГАЧА,

батька наших подруг ст. пл. Марти Богач-Олесницької
і ст. пл. Христі Богач-Гонко пересилаємо
50 дол. на Фонд Пластових Видань
Курінь УСП-ок "Лісові Мавни"
ст. пл. Рута Ріпецька — курінна

Замість квітів на свіжу могилу

св. п.

пл. сен. МИРОНА ЛЕВИЦЬКОГО

склали на пресовий фонд "Юнака" на поминках:

- по \$25.00: Петро і Іванна Ганкевичі, д-р Теодозій і Любомира Крупи, д-р Минола і Ольга Кузьмовичі, д-р Я. Миндюк,
- по \$20.00: Софія Олесницька, Юрій і Христина Ференцевичі, Михайло й Олександр Юзенів,
- по \$10.00: Тиміш Білостоцький, Ольга й Минола Зацухні, Володимир Корнага, Дмитро й Ляріса Пенцани,
- Члени Крайової Пластової Старшини й члени Пластової Станиці в Нью-Йорку:
- \$25.00: Марта і Віра Ганкевичі,
- по \$20.00: Ірина Вербицька, Вячеслав Вишневський, Евстахія Гойдиш, Наталія Коропецька, Іванна Левицька,
- \$15.00: Стефанія і Дмитро Косовичі,
- по \$10.00: Володимир Книш, Ірина Куровицька, Стефанія Крушельницька, Ярмо Левицький, Михайло Мочула, Анна Никифоряк, Ігор Сохан, Неоніля Сохан, Юрню Тарасюк,
- \$5.00: Богдан і Ольга Михайліві,
- по \$10.00: Євгенія Храплива, Леся Храплива-Щур (Лондон, Канада).

Разом: \$455.00

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСУНИ І ПЛАСУНКИ!

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстаршій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Спілка

297 College St. — Toronto 2B, Ont.
Tel.: 922-1402

Пластун Ти, юнак?

ОЩАДНІСТЬ — Твій знак!

Щадити щоденно учись!

Як будеш студент,
Той доляр, той цент
Тобі допоможе колись
Здобути знання, прожиток, ім'я!

- ЗА ОЩАДНОСТЕВІ ВКЛАДИ
ПЛАТИМО 6%
- ЦЕРТИФІКАТИ ЗАРОБЛЯТЬ
ВІД 6 1/2 до 9%

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА „САМОПОМІЧ“ У ЧІКАГО

2351 West Chicago Ave. — Tel.: HU 9-0520
Chicago, Ill., 60622, U.S.A.

ЗДОРОВИЙ І СМАЧНИЙ ХЛІБ
та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ

власниками якої є
Анна і Роман Вжесневські

THE FUTURE BAKERY

735 Queen St. West, Toronto 2-B, Ontario
Tel.: EM 8-4235

Праця і ощадність забезпечать
Вашу майбутність!

Пластуни і Пластунки,
учні свято-миколаївських шкіл,
складайте свої ощадності у

СВЯТО-МИКОЛАЇВСЬКИЙ КРЕДИТОВІЙ СПІЛЦІ.

Спілка приміщується в будинку
Вашої школи і є відкрита від
год. 10 до 1 по полудні.

4 Bellwoods Ave., Tel.: 366-4529
Toronto, Ont. M6J 2P4

„ПОСІБНИК ЗВ'ЯЗКОВОГО“

можна набути

- в Канаді: у Адміністрації
„Юнака“:

„Yunak“ — Magazine,
2150 Bloor St. W.

Toronto, Ont. M6S 4V7 Canada
ЦІНА — \$9.00

**Друкарня
КИЇВ**

виконує
всю
друкарську
роботу.

Друкуємо

- книжки
- часописи
- летючки
- афіші
- весільні
запрошення
- фірмові
друки

KIEV PRINTERS LTD. — Phone: 537-5572

2466 DUNDAS St. West, TORONTO, ONT. M6P 1W9

Хто з Вас подорожує

- літаком • кораблем • поїздом • автобусом
- у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюро
МАРКІЯНА КОГУТА
і
ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto 9, Ontario
Telephone: 535-2135 & 535-2136

POSTAGE PAID AT TORONTO, CANADA

If not delivered please return to:

YUNAK Magazine

2150 Bloor St. W. Toronto, Ont. M6S 4V7, Canada

RETURN POSTAGE GUARANTEED

Ціна: \$1.00

СИНИЦЯ

СОЛОВЕЙ

ЛАСТІВКА

ПІДСНІЖНИК

БАРВІНОК

ФІЯЛКА

БДЖОЛА

“... виховання — це надавання дум-
нам і почуванням якогось напрямку”, —
наже Олександр Тисовський-Дрот. Пла-
стова преса саме й сприяє виконанню
цього завдання.

БОРСУК

ІЖАК

Читайте ж і СВОЄЧАСНО передпла-
чуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і нова-
нів та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й
загалу української молоді;

КАЖАН

БОБЕР

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал до-
рослого членства Пласту, Пластприяту і
загалу батьків, які цікавляться вихован-
ням і громадськими справами.

САЙГАК

ЛИС

КРАМНИЦЯ
ПЛАСТОВОГО ПОСТАЧАННЯ Пл. СТАНИЦІ ТОРОНТО

Має на складі

ОДНОСТРОЇ ДЛЯ ЧЛЕНІВ УСІХ ПЛАСТОВИХ УЛАДІВ
ХУСТКИ, ПОЯСИ, ВСІ ВІДЗНАКИ Пл. ПРОБ,
ЛЕЛІЙКИ, СВИСТКИ, КОМПАСИ, БЕРЕТКИ,
Пл. ПІДРУЧНИКИ

РИСЬ

ЗАЄЦЬ

2199 Bloor St. West M6S 1M2
Пл.станіцям при замовленні відзнак на суму
понад \$25. — даємо 10% знижку.

Нове на полицях: гаптовані відзнаки вмілостей для УПН
відзнаки: подані на обкладинці, ціна по \$2.50, інші — \$3.00.

ВЕДМІДЬ

ВОВК

КОБРА

ОРЕЛ

СОКІЛ

ГОТУР

ОПЕНЬ